Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
GHEORGHIŢĂ, NICULINA
Credinţele noastre creează realitatea noastră; ghid practic de psihologie cuantică / Niculina Gheorghiţă. – Iaşi: **Editura StudIS, 2013**
Bibliogr.
ISBN: 978-606-624-501-2

Niculina Gheorghiţă

Credinţele noastre creează realitatea noastră

Ghid practic de psihologie cuantică

Mulțumiri

Aduc mulțumiri speciale mamei mele Didina, care m-a adus în această lume prin grație divină și respect pentru Dumnezeu și creația Sa.

Îi mulțumesc pentru credința pe care mi-a insuflat-o de mică în Dumnezeul Central, prin faptele și vorbele sale și prin atitudinea lipsită de frică pe care o avea mereu. Știa tot timpul că va fi bine indiferent cât de dificilă era situația momentană.

Îi mulțumesc pentru că mi-a fost un model de credință nestrămutată în grația și iubirea divină.

Îi mulțumesc pentru toată încrederea pe care a avut-o în mine. Pentru respectul și înțelegerea trăirilor și preocupărilor mele puțin diferite față de a celorlalți copii din familia mea și din jurul meu. M-a încurajat cum a putut să-mi dezvolt voința și încrederea în Dumnezeu.

Îi mulțumesc pentru că datorită ei eu sunt azi aici, am avut șansa să mă nasc în familia ei și să beneficiez de curajul, devoțiunea și credința ei în Dumnezeu.

Mulțumesc tuturor maeștrilor cu trup sau fără care m-au îndrumat, sprijinit și susținut în demersul meu de a

afla cât de uşor este să trăieşti frumos, uşor şi bine prin şi cu credință.

Aşa cum spunea mântuitorul Iisus Hristos *„Cere şi ți se va da"*. Se pare că am cerut şi am primit.

Aşa este şi aşa să fie!

Prefață

„Credința este libera consimțire a sufletului."

(Sfântul Antonie cel Mare)

Geneza apariției acestei cărți are două componente. O componentă obiectivă constituită din realitatea materială şi, implicit, spirituală în care omul contemporan trebuie să se adapteze pentru a exista, realitate care atentează din ce în ce mai violent asupra laturii volitionale şi afective a individului, cu efecte dezastruoase asupra existenței sale.

Cea de a doua componentă este subiectivă, ea fiind conştiența autorului, minunatei Niculina Gheorghiță care, lucidă şi altruistă, doreşte să discrimineze impactul factorilor distructivi asupra existenței umane.

Rod a cunoaşterii exhaustive a sufletului, al eforturilor sale de a remodela conştiințe, această carte este un sprijin extraordinar pentru cei care, dezorientați, se află la o răscruce psihologică a existenței lor.

„Credințele noastre creează realitatea noastră" ne invită la redescoperirea vieţuirii impecabile cu noi şi cu cei din jurul nostru, este un îndemn la trăirea autentică pe

parcursul călătoriei noastre. Atunci când spunem autentic ne gândim la trăirea în acord cu sinele nostru fără a fi duali, fără a avea idei preconcepute, fără a trăi/reedita trecutul părinților și bunicilor noștri. Autenticitatea este calitatea de a fi noi înșine, întregi. La asta ne îndeamnă Niculina Gheorghiță în cartea sa și o face pentru că ea însăși exersează zi de zi această stare.

Prin mărturisirea propriilor experiențe, autoarea ne reamintește cât de importantă este credința. Credința în noi, în sinele nostru divin, în forța nelimitată a lui.

„Pare ceva prea îndrăzneț, dar, însăși marii maeștri ai realității lor spuneau: îndrăznește și vei cuceri lumea. Așa este, de fapt noi creăm realitatea proprie conform credințelor pe care le avem vizavi de ceea ce vrem și de ce putem avea. Totul în univers este abundență așa că putem cere orice și oricât, atâta timp cât nu călcăm pe demnitatea și liberul arbitru al cuiva."

„Orice dorință pe care o ai este deja împlinită în univers, ce ai de făcut este să te comporți ca și cum este realizată și să trăiești în ACUM. Dorința se transmite ca o formă gând, ca o undă de energie. Fiecare undă de energie este un câmp purtător al minții. Când această energie este eliberată, este purtată într-un câmp și se sfârșește ca realitate. Pentru a elibera energia materializării dorinței este necesar ca mintea noastră rațională să accepte că este posibil să se împlinească."

Sunt dintre cei cărora întâlnirea cu Niculina Gheorghiță le-a reamintit faptul că importante sunt simplitatea și puterea interioară, că suntem răspunzători de cum ne merge, pentru că noi ne creăm realitatea, bucuriile și eșecurile noastre... pentru că suntem de fapt, ceea ce gândim.

Spunea Iisus Hristos ***„după credința ta îți este ție".***

Suntem „clipe-rost" sau suntem „clipe-irosite" funcție de alegerile pe care le facem și credința în puterea noastră interioară. Uneori suntem inspirați, alteori suntem prea puțin conștienți de momentul ACUM, de aici tot parcursul vieții noastre.

Cartea Niculinei vine să ne reamintească cât de frumos este să fii stăpânul realității tale, frumos dar mai ales... realizabil. Are o vorbă: *„dacă eu pot, puteți și voi... doar încercați, îndrăzniți!".*

Fie ca lectura acestei cărți să vă fie spre folosul sufletului, să vă facă să luați hotărârea de a fi creatorii vieții voastre, nu simpli spectatori!

Așa este, așa să fie!

Prof. Liliana Mitra

Cuprins

Introducere 13

Capitolul 1: „La început a fost Cuvântul..." 17

Capitolul 2: Programarea copilului în primii şapte ani de viaţă 25

Capitolul 3: Plasticitatea cerebrală şi sănătatea creierului 43

Capitolul 4: Credinţa noastră mută munţii ignoranţei şi a limitărilor 55

Capitolul 5: Credinţa, forţa cu care transmiţi o informaţie 63

Capitolul 6: Credinţele noastre creează realitatea noastră 75

Capitolul 7: Eşti creatorul realităţii tale 93

Afirmaţii utile 105

Bibliografie 107

Introducere

Dragi prieteni creatori, această carte a fost creată pentru a vă transmite o serie de observații şi trăiri personale legate de credință. Acest subiect al credinței mă preocupă şi mă fascinează încă din copilărie. Şi cum mereu m-am întrebat cum funcționează această paradigmă – **„Totul se întâmplă conform credinței tale"** – au apărut şi răspunsurile, pe diverse căi, prin diverse conştientizări şi trăiri despre acest fenomen. Da, pot spune cu certitudine că:

Credința este un fenomen, o stare pe care o poți manifesta doar atunci când ai dobândit-o.

Ea se dobândeşte prin disciplina conştientă a minții tale, prin dezvoltarea capacității de observator, prin detaşare în propriile acțiuni, dezvoltarea încrederii în sine şi manifestarea încrederii în ceilalți.

Am început această carte cu ingredientul principal al credinței şi anume cuvântul rostit. Cuvântul rostit este cel care declanşează deschiderea unui flux de conştiință sau altul, adică deschide calea spre realizarea a ceea ce vrei. Prin cuvânt, tu de fapt spui către univers ce doreşti.

Capitolul doi explică cum creierul nostru este programat de la concepție, prin stările transmise de mamă în timpul sarcinii şi apoi prin imitație. Aici puteți afla cum

ne putem îmbunătăți plasticitatea cerebrală, cum putem crea rețele neuronale noi pentru a împlini realitatea pe care ne-o dorim cu ajutorul celui mai fabulos instrument pe care-l deținem – creierul – miracolul numit viață.

Următorul capitol înscrie diverse explicații științifice și teoretice despre plasticitatea cerebrală sau mai bine spus ce se întâmplă în creierul nostru când vrem ceva, rostim cuvântul și cum apare convingerea că acel ceva se realizează.

Am continuat cu fenomenul prin care credința noastră mută munții ignoranței și a limitărilor pe care ni le creăm și impunem singuri. Aici am descris cum se manifestă fenomenul numit credință și cum schimbă realitatea interioară și apoi pe cea exterioară într-o clipă.

Capitolul cinci pune în evidență forța care se manifestă prin credință și cum putem să o creștem până la momentul când vom reuși să manifestăm instantaneu ceea ce vrem și credem că putem avea. Aici se va observa foarte bine că toate se întâmplă atunci când îți dai voie să fii.

Am continuat cu explicarea unor experimente personale, fenomene pe care le-am trăit, le-am savurat, le-am identificat și apoi le-am integrat în ființa mea. Prin acest capitol explic de fapt ce am vrut să scriu direct prin această carte, adică este miezul fenomenului credinței. Dar pentru a putea accede la această cunoaștere era important să pregătim rațional mintea noastră.

În capitolul șapte am detaliat cum ești creatorul realității tale. Asta se poate întâmpla conștient prin autoobservare și schimbarea imediată a realității care nu îți place, sau poți crea realitatea inconștient (așa cum fac 95% din oameni, sau cum am făcut și eu până m-am trezit) și te plângi la nesfârșit că cineva din exterior te face să suferi, sau e responsabil de ce ți se întâmplă ție.

Dragi prieteni creatori, cititori ai acestei cărți, această carte va fi o incursiune care știu că vă va schimba viața doar dacă vreți. Eu mi-am schimbat viața, manifestarea în acest plan, experimentând ce am transmis în această lucrare. Să vă fie de folos. Cu drag

Așa este și așa să fie!

Capitolul 1

„La început a fost Cuvântul... "

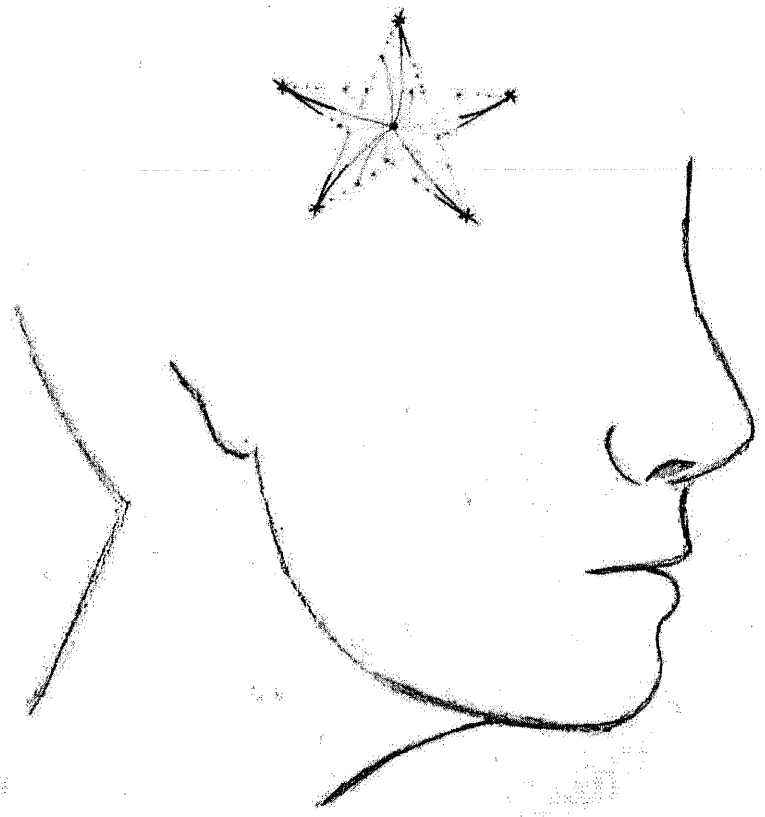

Avem acest mesaj încă de la începutul cărții sfinte. Întrebându-mă mereu care este reala semnificație, în sfârşit, cred că am ajuns la înțelegerea acestui verset. Vă voi împărtăşi ce am experimentat, am trăit şi am văzut cum fiecare cuvânt se transformă în realitate. Noi oamenii suntem conştiință, tot ce este în jurul nostru este energie, iar colapsarea energiei – adică materializarea – depinde de intenția (credința) conştiinței, adică a omului. Prin gând noi dăm direcție energiei iar prin cuvânt deschidem şi intrăm pe un flux de conştiință al materializării.

De fiecare dată când rosteşti un cuvânt, primul care auzi cuvântul eşti chiar tu. Când te-ai auzit, informația intră în creierul mijlociu, adică în mijlocul capului şi de acolo prin subconştient se face legătura dintre ce spui şi crearea realității a ceea ce ai spus. Astfel când auzi un cuvânt la nivel neurologic se întâmplă nişte fenomene, şi creierul secretă anumiți neurotransmițători prin care corpul începe să trăiască ce ai auzit. Adică dacă spui că eşti genial se vor face nişte conexiuni neurologice prin

care vei deveni genial prin diverse soluții, idei noi şi magnifice pentru tine şi pentru alții.

În momentul în care rosteşti un cuvânt distructiv de genul „sunt sărac", „nu am", „nu pot", „nu am nici o şansă", etc. subconştientul tău va crea oportunitățile să trăieşti ceea ce ai spus. Deci cuvântul este cel care deschide uşa unui flux de conştiință pe care vei merge. Fiecare cuvânt activează o anumită zonă din creier. Prin folosirea unui cuvânt, în funcție de frecvența lui se transmite informația de la o rețea neuronală la alta. Adică dacă frecvența este de dimensiunea a şasea, informațiile şi conexiunile care se formează între rețelele neuronale sunt pe frecvența a şasea, şi în funcție de frecvență colapsăm energia şi o transformăm în materie.

În creier avem o glandă care se numeşte glanda pituitară. Este prima glandă care se formează la făt după ce ovulul cu spermatozoidul s-au conectat. Această glandă este foarte importantă deoarece fără ea corpul fizic nu funcționează. Ea emite cei şapte hormoni sacri. Aceşti hormoni sunt potențiale codificate ale ființei umane. Aceste potențiale din hormoni se activează prin frecvența cuvântului rostit.

Cuvintele rostite determină crearea unor rețele neuronale care la rândul lor, dacă sunt activate suficient timp devin atitudine. Astfel fiecare atitudine pe care o manifestăm este masca unor substanțe chimice pe care le avem în corpul fizic.

Atunci când folosim cuvinte cu vibrație distructivă şi intrăm pe un flux cu o frecvență mai coborâtă, prin autocorectare avem posibilitatea să schimbăm fluxul pe care suntem şi să intrăm pe unul de o frecvență ridicată sau constructivă pentru noi. Ne putem răzgândi şi schimba fluxul într-o clipă cu ajutorul poziției de observator, adică ajutându-ne de întrebarea: „Chiar vreau să fac eu asta cu adevărat?". Adică fac asta pentru că vreau eu sau că vor alții, că trebuie, că ce va zice lumea, etc? Cred că ați trăit şi dumneavoastră aşa cum am trăit şi eu, făcând anumite lucruri doar că voia cineva din exteriorul meu, sau ca să fie bine, sau ca să fiu apreciată de alții, sau să-mi demonstrez mie şi altora că pot, iar după un timp s-a demonstrat că nu a fost bine nici pentru mine nici pentru ceilalți. Atunci când faci ceva doar pentru exterior, tu de fapt calci pe tine, pe nevoile şi dorințele tale şi asta duce la un consum energetic imens, deoarece tu nu mai eşti conectat la tine, când faci ceva ce nu este în concordanță cu ce vrei tu. Este ca şi cum nu eşti acasă, te plimbi prin exteriorul casei tale interioare şi nu te poți sfătui tu cu tine, nu te poți energiza tu de la casa ta, nu te poți bucura tu de ce realizezi. Probabil cunoaşteți acest sentiment şi acele păreri de rău de după.

Atunci când vrem ceva este extraordinar de important cum formulăm dorința. Subconştientul nostru nu cunoaşte negația, el preia ceea ce spunem ca fiind ceea ce vrem. Aşa că, este foarte important ca dorința pe care o

vrem împlinită să o formulăm în termeni afirmativi, ca şi cum deja avem acel ceva. Până şi la nivel cerebral funcționează legea liberului arbitru şi anume:

Mergeți şi experimentați dar nu uitați că oricând vă puteți răzgândi.

Adică oricând prin propria alegere ne putem reaşeza pe o altă frecvență a altui flux de conştiință. De noi depinde crearea realității noastre şi totul pleacă de la cuvântul care deschide poarta materializării.

Dumnezeu a lăsat soluții de rezolvare a diverselor oportunități sau probleme, peste tot în noi şi în afara noastră. Se spune că: **„nu există probleme, ci oameni care nu văd soluțiile"** din cauza credințelor false pe care le au. Astfel totul se întâmplă conform credințelor noastre. S-a descoperit ştiințific că nu putem vedea ceva dacă mintea noastră nu crede că acel ceva poate exista. De aceea creierul uman este instrumentul prin care creăm mintea, iar mintea este câmpul prin care noi creăm realitatea. Ea este servitorul spiritului, dar pentru a o putea utiliza la parametrii optimi important este să o disciplinăm. Disciplina efectuată un anumit timp fizic (douăzeci şi unu de zile) va crea o rețea neuronală căreia i-ai dat energie şi ai configurat-o prin intenție, iar după ce acea rețea neuronală este creată, se menține în lobul frontal - care este „dirijorul creării realității noastre "- prin concentrare şi în scurt timp apare materializarea a ceea ce ne dorim

sau am intenționat, în realitatea noastră. Aşa cum am mai spus ceea ce ții în lobul frontal ca concentrare, se va manifesta în plan concret ca materializare, în funcție de cât de mult îi dai atenție, susținere şi focus. Prin cuvânt tu transmiți intenția dorinței tale lobului frontal. Iar prin comportamentul tău congruent cu ceea ce ai rostit se concretizează intenția.

În rugăciunea Tatăl nostru este un verset care spune – ***„precum în cer aşa şi pe pământ"*** – adică cum e la nivel cerebral aşa este şi în corpul fizic. Adică orice gândim aceea vom trăi şi vom experimenta. Tonul creării realității pleacă de la nivel cerebral, continuă prin rostirea cuvântului a ceea ce vrem şi sfârşeşte prin materializarea în planul concret, fizic.

În concluzie cuvântul are diverse frecvențe. Cu cât frecvența este mai înaltă, constructivă, potențatoare, cu atât creierul transmite impulsul spre structura noastră ADN iar transformarea noastră se vede în exterior prin atitudinea şi manifestarea noastră. Idem, cu cât frecvența este mai coborâtă şi ține de personalitatea limitată, cu atât suntem mai departe de Sinele nostru Divin şi accesăm fluxuri de conştiință cu vibrație joasă, iar manifestarea noastră este asemenea. Ceea ce ne arată faptul că ***„la început a fost cuvântul..."*** este un indicator a ceea ce materializăm şi trăim.

Aşa este şi aşa să fie!

Capitolul 2

Programarea copilului în primii şapte ani de viaţă

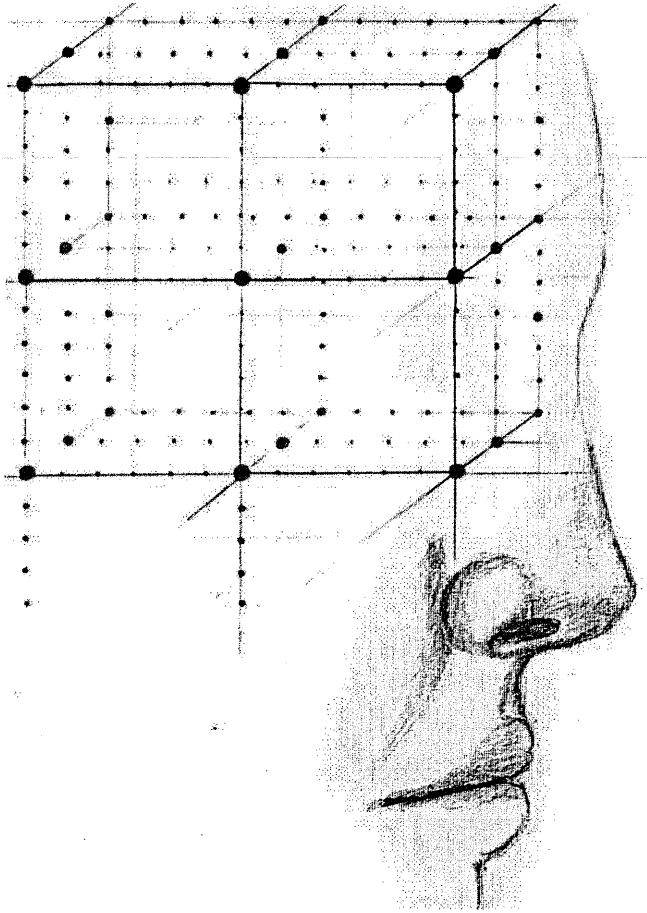

„Dumnezeu a făcut omul după chipul şi asemănarea Lui". Astfel, fiecare om poartă în el chipul lui Dumnezeu, manifest sau nu.

Fiecare copil înseamnă participarea omului la Creaţia Domnului. O repetare a Chipului Divin. Acest lucru semnifică nu numai participarea la formarea structurii fizice, cum se înţelege în mod curent, ci formarea entităţii ca întreg. Formarea corpului fizic al copilului nu este un proces care poate fi dirijat conştient, aceasta se realizează prin procese subconştiente, atât ale entităţii care vine cât şi ale trăirilor şi atitudinilor părinţilor din preajma fătului. Ceea ce prea puţin se cunoaşte este faptul că aportul părinţilor la crearea copilului este infinit mai subtilă şi posibilităţile de influenţare a caracterului, destinului şi sănătăţii viitorului copil sunt practic mult mai mari decât s-ar bănui.

Fiecare copil este o entitate de sine stătătoare, o personalitate care se afirmă din primele ceasuri de viaţă, fapt bine cunoscut de medicina clasică. Entitatea vine, de

fapt, în acest plan material, fizic, având un anumit caracter şi un anumit parcurs al destinului stabilit pentru existența care abia îşi începe viața terestră, determinată de anumite Legi Universale. Acest caracter, precum şi acest destin, poate fi ameliorat sau agravat în două moduri:

- Prin acțiunea şi lucrul conştient al entității însăşi, atunci când devine suficient de matură pentru a acționa.
- Prin acțiunea, faptele, gândurile şi atitudinile părinților, înainte şi în timpul sarcinii, precum şi după naşterea copilului.

Primul proces este în genere cunoscut şi acceptat. Cel de-al doilea şi importanța covârşitoare, este mult mai puțin studiat şi prea puțin conştientizat ca semnificație strategică a acestui proces asupra viitorului umanității în genere. Mereu se repetă: „copii sunt viitorul națiunii". *Se pune problema, însă, ce facem noi în mod practic pentru aceasta?* Fiecare părinte poate lucra în acest sens.

Codul genetic al copilului este o combinație (deloc aleatoare) a codurilor genetice ale părinților. Adesea se afirmă: „seamănă cu tatăl, este sufletist ca el!". Deci nu se moşteneşte doar conformația fizică (ochii, părul, nasul) ci şi caracterul, gesturile, etc.

Şi toate acestea când se imprimă? Se pare că până la naştere o parte, dar şi după naştere, prin capacitatea extraordinară a copilului de a imita.

Copilul este foarte deschis față de părinți, de la care primeşte hrană de toate tipurile:

- Fizică (substanțele nutritive necesare);
- Mentală (gânduri elevate sau grosiere);
- Afectivă (sentimente pure sau impure);
- Spirituală (legătura prin rugăciuni cu Dumnezeu, meditații).

Prin comportamentul părinților la un moment dat, copilului i se impregnează în structuri fie anumite tare, anumite fobii, anumite sensibilități în domeniul sănătății, cu agravarea problemelor şi programelor destinului deja existente, fie poate primi ajutor, căpăta numite atuuri, atenua programe negative, pentru a realiza cât mai bine lucrarea pentru care a venit pe aceste locuri şi în această familie.

Astfel responsabilitatea părinților începe chiar înainte de concepție, ținând cont de faptul că informațiile din câmpurilor părinților se transmit copiilor, şi chiar se amplifică acolo unde se suprapun peste programe existente în structura copilului. Dacă însă părinții lucrează asupra lor înşişi pentru remedierea acestor lacune, ajutorul dat copilului este considerabil, astfel că, atunci când are loc concepția, chiar structurile părinților poartă astfel de energii şi informații, cu o vibrație net ridicată, oferind astfel şansa unei configurări armonioase a câmpurilor copilului.

În acest mod relația părinți-copii, relativ pasivă, poate deveni activă și conștientă, o relație de sacralitate, astfel încât hrana copilului să fie de cel mai înalt nivel vibrațional.

Ajutorul devine astfel cu dublu sens:

- Copil-părinte - conștiința responsabilității ajutând părinții să-și conștientizeze, remedieze și conducă toate pornirile, trăirile, gândurile și acțiunile în conformitate cu legile Divine, pentru a asigura integrarea sistemului familiei în armonia cosmică;
- Părinte-copil - prin urmărirea formării la copil a unor programe corecte în sensul afirmării depline a vieții în viitorul om, și a manifestării ca Sine Divin în Planul concret, existențial.

Imprimarea informațiilor și programelor de tip organizatoric nu prezintă o dinamică liniară. Perioada în care copilul este cel mai deschis, receptiv la influențele părinților, structurile lui informaționale și energetice mulându-se pe programele acestora este cea de până la șapte ani.

2.1. Perioada dinainte de concepție

Când venim la concepție, creierul nostru nu are nici o informație. Și natura divină și natura umană au fost implementate la nivelul creierului după concepția noastră.

Cu o anumită perioadă înainte de concepție, entitatea care va veni la trup se apropie de perechea de părinți aleasă și astfel intră în contact cu informațiile și energia din câmpurile lor, având loc o egalizare vibrațională, o punere în rezonanță a structurilor copilului cu cele ale părinților. Copilul va pătrunde în mediul fizic prin mintea și câmpurile părinților, având loc o suprapunere din punct de vedere a vibrațiilor peste acestea. El ia cunoștință de nivelul vibrator și evolutiv al acestora, și deja au loc primele programări ale entității, necesare pentru a se putea adapta familiei și mediului în care vine.

Prezintă importanță în această fază atitudinea de atracție sau respingere față de ideea de a avea copii, această informație copilul o preia și o va manifesta ulterior. Adult fiind, prin maturizare prematură, atitudine ursuză și respingerea inconștientă a ceea ce ține de copilărie, lipsa sociabilității, însingurare voită și adesea lipsa dorinței de a avea copii. La părinți această lipsă de dorință nu este neapărat o reacție determinată de afecte negative, ci adesea apar motivații rațional-materiale, dar acestea imprimă vibrația joasă a fricii în structurile entității.

Așteptarea unui copil, chemarea lui cu iubire, și în mod special trăirea în vibrații ridicate prin acțiuni și activități constructive, sunt ca o chemare de iubire care învăluie și atrage viitorul copil, ca o melodie suavă, dăruindu-i acele elemente și particule cu cea mai înaltă

vibrație din ființa lor, ea preluând elementele de iubire ale părinților, care îi creează astfel o bază de lansare aparte în viață.

Cea mai înaltă formă de iubire - Iubirea de Dumnezeu, Iubirea pentru Sinele Divin - va dărui în orice fază a formării şi dezvoltării copilului cele mai alese elemente care dau gustul vieții, puterea de a trăi şi a găsi viața în tot ce-l înconjoară, îi deschide porțile spre bogățiile revărsate către noi de Dumnezeul Central. Obişnuința părinților de a se înălța prin iubire şi înțelegere către Dumnezeu (Sinele Divin) va deschide entității şanse pe care aceasta le va utiliza sau nu ulterior prin Liberul său Arbitru.

Alt element important în acest timp îl constituie gradul de iubire de sine al părinților, care se transmite copilului, astfel că el este programat cu o anumită putere de a iubi, căci iubirea de sine ilustrează puterea de a-ți iubi aproapele. Lipsa acestei iubiri de sine la părinți constituie un blocaj dureros pentru copilul care va suferi din pricina impotenței de a iubi, şi atunci el va fi nevoit ulterior să facă mari eforturi pentru a putea depăşi aceste limite şi pentru a învăța prin iubire şi nu prin suferință.

Atunci când părinții au tendința de a agonisi mai mult decât le este necesar, ignorând sensul verbului „a da", are loc programarea pentru legare exagerată de planul material, iar această programare face copilul să-şi identifice creşterea doar prin plan materaial, şi astfel se

confundă cu materia. Copilul va primi programul de a nu da, de a acumula în exces în dauna celorlalți, putând ajunge la fenomene de vampirism şi datorită faptului că părinții, obişnuiți să nu ofere nimic, îşi blochează energiile, consecința fiind neputința copilului de a primi elemente necesare pentru supraviețuire, şi atunci recurge la alte surse.

2.2. Perioada de sarcină

Din momentul concepției începe formarea corpului fizic. Un moment crucial îl constituie conştientizarea existenței sarcinii. Pentru mulți acesta este hotărâtor: rămân sau nu. Respingerea copilului, fie şi ca simplă alternativă, nefinalizată, este resimțită ca o respingere, o totală lipsă de iubire.

Perioada de sarcină constituie pentru copil momentul acomodării cu mediul în care acesta va veni, însă toate percepțiile le primeşte prin intermediul mamei.

Acesta este momentul în care se configurează şi canalele de comunicare ale copilului cu Dumnezeu, cosmosul, oamenii şi cu toate regnurile, mulându-se pe cele ale mamei, de la care învață. O comunicare defectuoasă a mamei, dar şi a tatălui, va duce la complexe, introversiune, necomunicare, bâlbâială, copilul poate deveni inexpresiv, taciturn, timid sau dimpotrivă excesiv de agitat, risipitor de energie pe toate nivelele, agasând mediul prin manifestări zgomotoase şi

nepotrivite, pentru ca toate acestea să fie urmate apoi de remuşcări, ruşine, derivând de aici diverse complexe (funcție de atitudinea mamei).

Lipsa iubirii de sine a părinților îl informează greşit pe copil asupra lui însuşi. El o percepe ca şi cum universul s-ar respinge pe sine însăşi - şi ca urmare va interveni în cursul vieții lui un sentiment permanent de nesiguranță, incertitudine, o tendință chiar de autodistrugere. Invers, iubirea de sine a părinților va determina la copil siguranță, fermitate, acesta va şti întotdeauna ce are de făcut şi va percepe mediul corect, aşa cum este el în realitate, plin de armonie şi iubire.

De aici decurge necesitatea creării pentru femeia însărcinată a unui mediu plin de iubire. Atunci când între soți este iubire, mama se simte în siguranță, se simte protejată. În aceste condiții, copilul poate folosi şi prelua acele chintesențe, acele particule şi vibrații de cea mai înaltă proveniență pentru ca structurarea ființei sale să se realizeze în condiții optime. Numai astfel în pace, în relaxare totală, totul decurge fără blocaje, firesc şi uşor. În lipsa acestei iubiri, încordarea, stresul, pot determina în tot cursul sarcinii contracții, cu iminență de avort. Copilul se simte continuu amenințat, bombardat cu frecvențe de stres. Aceşti copii vor avea tendința de a fugi de situațiile stresante, neavând curajul să înfrunte situațiile limită, căutându-şi rezolvarea în evadare.

Credința, echilibrul interior şi bucuria de a avea copii sunt factorii cu influența cea mai benefică asupra entității în formare.

Din bucuria şi dorința de a primi acest copil se formează câmpurile şi mintea copilului armonioase, părinții fiind permanent centrați pe dăruirea chintesențelor de care are nevoie acesta. Se lucrează astfel din preaplin, din bogăție, elementele necesare sunt dăruite deja, impregnate de iubire şi forță de viață, copilul îşi alcătuieşte ființa din dar de iubire, astfel că va fi o fântână nesecată de iubire şi bucurie, un izvor de energii benefice pentru cei din jur. Prin aceste atitudini şi comportamente ale părinților copilului i se deschide un flux al abundenței şi toată viața va veni spre el bogăția fabuloasă în toate domeniile. În acest mod se construieşte capacitatea de comunicare, cu iubire şi armonie în relațiile interumane ale viitorului adult.

Comunicarea cu cosmosul, cu natura, se obține prin raportarea la Sinele Divin a celui mai mic şi neînsemnat din gesturile şi acțiunile zilnice. Prin aceasta copilul se ordonează, se integrează în univers cu toate structurile, el va avea în permanență în vedere centrul, învață să se încadreze în ritmurile universale, va pulsa în armonie cu cosmosul, ritmurile şi ciclurile proprii le vor urma pe cele ale naturii. Odată devenit adult, va şti întotdeauna care sunt prioritățile, va şti să aştepte, să aibă răbdare şi să acționeze la momentul potrivit. Toate gesturile lui vor fi

fireşti şi armonioase, întreaga lui fiinţă va emana liniştea, siguranţa, precizia, eficienţa.

Credinţa părinţilor asigură formarea corectă asupra raportării la Creator. Prin asigurarea unei ambianţe plină de încredere copilul va primi curenţi vivificatori de la Sursa Centrală, care corectează şi lucrează asupra programelor organizatorice deja existente, le ajustează, putând atenua şi îndrepta multe carenţe ale caracterului şi sănătăţii omului în formare. Deschiderea către Dumnezeul Central, conectarea în permanenţă la Sinele Divin şi conştientizarea dorinţei de a te lăsa ghidat de Sinele tău Divin, deschid sistemul mamă-copil energiilor harice ale Sinelui Divin.

Echilibrul interior al părinţilor va permite modelarea energiilor în mod corespunzător, acestea se aşează pe vibraţii constant ridicate, ceea ce în timp asigură protecţia copilului, sentimentul de siguranţă, calm iar acesta va şti să-şi liniştească gândurile şi afectele, spre a se raporta la Dumnezeul Central prin rugăciuni, afirmaţii şi meditaţii, nefiind bruiat de gânduri şi sentimente contradictorii.

Prin urmare atunci când copilul se naşte, el este departe de a fi o carte nescrisă, ci chiar naşterea lui este în concordanţă cu ritmurile cosmice, el având deja formată fiinţa ca un întreg coerent. Caracteristicile şi parametrii săi pot fi însă modificaţi în sensul creşterii sau diminuării acestora prin contribuţia părinţilor.

2.3. Perioada 0 – 1 an

O altă perioadă de importanţă deosebită este cea cuprinsă între zero şi un an. După momentul naşterii are loc adaptarea noului născut în noile condiţii de viaţă. Aceasta se realizează în principal în perioada de alăptare, care se suprapune în general peste această perioadă. Acum el începe să perceapă direct, treptat, prin propriile organe de simţ, mediul în care trăieşte. De altfel percepţiile i se dezvoltă treptat ca o pătrundere progresivă în realitatea materială.

Intermedierea mamei îi este din nou absolut necesară în această perioadă delicată. Sigur că va primi prin aceasta în primul rând elementele de protecţie prin toţi aceşti „anticorpi" materni. De această perioadă ţine adaptarea la materie şi posibilitatea de a face eforturi pentru transformarea acesteia sau dimpotrivă, fie va rezulta o reacţie de forţă, de ostilitate, fie senzaţia de a avea o greutate pe umeri, de a fi strivit sub povara responsabilităţilor.

Intervin acum relaţiile cu părinţii: copilul se percepe din ce în ce mai mult ca o entitate distinctă de părinţi. Astfel încep să se structureze raporturile cu părinţii. O eventuală neiertare cu vreunul dintre părinţi se va imprima în această perioadă, părinţii fiind sisteme tampon în relaţia copil–mediu, şi atunci el va resimţi neiertarea părinţilor ca pe o agresiune a mediului. De aceea în cursul vieţii aceşti copii vor simţi o „foame" de

iubire (care adesea va fi resimțită sau manifestată în plan sexual, o iubire prost înțeleasă).

Odată iertarea între părinți şi copil realizată în familia respectivă, copilul va creşte încălzit de iubire, ca o floare sub razele soarelui, în armonie şi liniște, protejat de orice fel de disensiuni, astfel încât ulterior atitudinea va fi aceasta: în orice mediu oricât de aparent ostil şi agresiv, copilul va şti să găsească „germenele" progresului, binelui şi frumosului.

Până în acest moment copilul era relativ protejat de către mamă, însă acum rămâne deschis, descoperit astfel încât anumite subiecte care până acum îl atingeau mai puțin, rămân descoperite între 0 - 1 an, atitudinile de neiertare, necredință, egoismul, avariția şi dezechilibrele de orice tip îşi pun acum cel mai mult amprenta asupra copilului.

Dezorganizarea activităților zilnice duce la separarea de Sinele Divin, ruperea de ritmurile cosmice, dezordinea în câmpuri, ceea ce va determina ulterior o stare de confuzie, lipsa clarității, viața omului va deveni un haos, o nebuloasă. Remediul va fi bineînțeles, atitudinea inversă, de a fi în prezent, aici şi acum în orice activitate. Ateismul părinților va îndepărta orice ajutoare şi orice tip de protecție, care nu pot pătrunde prin aceste emanații grosiere, de tip materialist şi atunci copilul rămâne descoperit, predispus la anumite boli de natură psihică din cauza tăierii legăturii cu Divinitatea, a creării unui

plan de separare de Dumnezeu. Prin atitudinea egoistă a părinților copilul învață să se centreze pe propriile dorințe, pasiuni, pofte mărunte pe care simte nevoia să le satisfacă în dauna celorlalți. Astfel de copii devin dependenți de droguri, de țigări, etc. Dacă între 0 - 1 an părinții îşi mențin tendința de a acumula mai mult decât este necesar, copilul preia informația de a nu da, devine impotent în a dărui, pe când generozitatea lasă liberă calea de a dărui iubire, energii şi informații benefice. Acum se imprimă caracterul de om bun, generos, darnic, orice blocaj se elimină cu uşurință, copilul va avea puterea de adaptare şi va dovedi fermitate şi putere de decizie.

Dezechilibrele vor marca acum copilul, încărcându-l cu handicapuri care nu-i aparțin, pe care nu le-a trăit, dar le preia ca fiind ale lui personale şi cu care se va lupta ulterior. Oscilațiile şi dezechilibrele părinților sunt la originea atitudinilor lipsite de înțelegere față de semeni, de revoltă, față chiar de lumea întreagă şi organizarea ei.

Din motivele amintite, în perioada de alăptare mama îi va furniza copilului nu numai laptele şi substanțele nutritive pentru formarea lui armonioasă şi echilibrată, dar chiar energii şi informații privind natura lumii în care pătrunde - informații despre iubire, armonie, pace, ordine, înțelepciune şi generozitate. Aceasta este motivația pentru care niciodată nu se va putea realiza vreun lapte praf cu compoziția identică cu a laptelui

matern. Iată de ce majoritatea copiilor hrăniți cu lapte matern sunt mai sănătoşi decât cei alimentați cu lapte praf.

2.4. Perioada 1 - 7 ani

Între 1 şi 7 ani se formează, se modelează caracterul copilului într-un alt mod: el va învăța prin ceea ce i se arată, i se dă să înțeleagă, prin ceea ce percepe acum cu organele de simț complet deschise. El va învăța din gesturile şi atitudinile celor din jur, pe care îi imită perfect. El deja observă actele de iubire autentice şi le înregistrează. Observă manifestările de credință şi le va respecta şi el. Vede dezordinea şi o adoptă. Vede altruismul şi începe şi el să fie atent cu ceilalți. Şi mai vede ceva, ceea ce l-a influențat mai puțin până acum: vede aroganța sau smerenia părinților. Un părinte arogant arată copilului că el este cel mai mare, cel mai puternic şi ca el nimeni nu ştie, iar copilul are două direcții: fie se simte sufocat şi va fi un copil care niciodată nu ştie ce decizie să ia, fie va imita perfect şi va deveni un adult identic, singur şi frustrat. Un părinte smerit transmite copilului că toți suntem una, toți suntem eterni, toți suntem divini. Astfel copilul primeşte mesajul că fiecare este minunat prin ceea ce face.

De aceea contează cum este impresionat copilul pentru educarea corectă a acestuia în sensul celor şapte ani de acasă.

2.5. Concluziile imprimării atitudinilor părinților în creierul copilului

Atitudinea părinților înainte de sarcină este deosebit de importantă deoarece prin vibrația rezultată a celor două ființe este atras un suflet dornic de evoluție spirituală sau unul cu programe proprii înrudite cu acestea. Atunci când acel suflet şi-a ales perechea de părinți în Legile Universului nostru, începe intrarea în rezonanță pentru suprapunerea câmpurilor şi apropierea de mamă. Primele programe vizate în această perioadă, a căror imprimare începe, sunt cele de iubire.

În timpul sarcinii se suprapun câmpurile copilului peste cele ale mamei constituindu-se canalele de comunicare cu universul interior şi exterior.

Între 0-1 an, în perioada de alăptare copilul îşi rezumă impresiile privind mediul material, la persoanele care îl înconjoară, care constituie „camera de primire" a noului Om.

Între 1-7 ani acționează prin excelență observarea, memorarea şi repetarea gesturilor şi atitudinilor, pentru a învăța să se comporte în acest plan.

Trăirea în prezent, în aici şi acum a părinților este hotărâtoare pentru dezvoltarea armonioasă a copilului pe toate structurile.

O manifestare practică a relației părinți-copii este constituită de dezvoltarea fizică, rațională şi sufletească a

copiilor, evoluția acestora pe tot parcursul vieții fiind marcată hotărâtor de această legătură.

Vă îndemn să vă creşteți copiii în aşa fel încât să nu facă toată viața dezvoltare personală, ca să afle cine sunt de fapt şi ce vor de fapt să facă, să creeze în acest Plan concret, existențial.

Aşa este şi aşa să fie!

Capitolul 3

Plasticitatea cerebrală şi sănătatea creierului

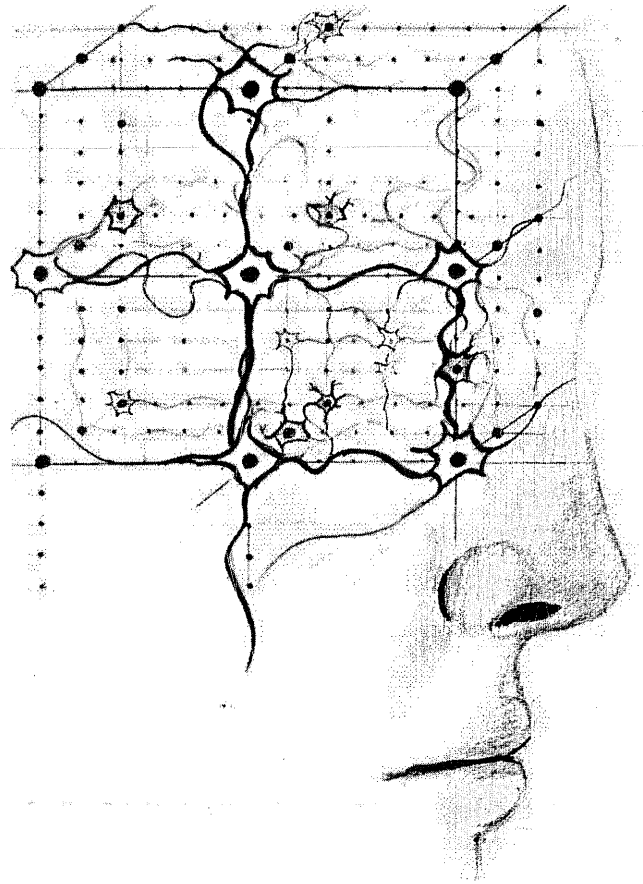

Pentru a schimba credinţele false, avem nevoie de un creier sănătos şi activ. În acest capitol am să vă aduc la cunoştinţă unele cercetări care ne indică cum să ne păstrăm creierul sănătos, în bună funcţionare şi activ.

Oamenii de ştiinţă încep să înţeleagă pentru prima oară în istorie „plasticitatea" extraordinară a creierului - capacitatea lui de a se reinventa permanent. Toţi cei care trăim astăzi suntem beneficiarii acestei noi cunoaşteri care ne ajută să ne schimbăm convingerile şi credinţele limitative expuse până acum. Avem atâtea informaţii descoperite de cei care se preocupă de funcţionarea acestui biocomputer magnific, important este să le cunoaştem deoarece „cunoaşterea aboleşte ignoranţa".

Din cercetările efectuate până acum am descoperit nişte informaţii minunate, care susţin ceea ce transmit cu drag celor interesaţi. Vreau să vă împărtăşesc în acest capitol ceea ce am descoperit pentru a vă ajuta să înţelegeţi importanţa păstrării creierului nostru sănătos şi activ.

3.1. Creierul uman în continuă schimbare

Investigațiile recente asupra creierului prin RMN (rezonanță magnetică nucleară), CT (computer tomograf), SPECT (tomografie computerizată cu emisie fotonică unică - măsoară activitatea circulatorie cerebrală şi tiparele metabolismului), îl înfățisează ca o imensă complexitate de celule în continuă schimbare şi dezvoltare, un organ viu miraculos ce răspunde la influențele externe şi interne. Neurologii ştiu acum că, creierul este un organ de o plasticitate cerebrală uimitoare, nelimitată, este dinamic şi în continuă schimbare. Savanții care utilizează imaginile creierului au constatat că, cu cât fluxul sângelui şi cantitatea de glucoză consumată sunt mai mari cu atât creierul este mai activ.

Creierul nostru se menține activ în funcție de activitățile mentale (intelectuale, concentrări, focus, vizualizări), activitățile fizice (alergat, bicicletă, mişcare în general), alimentație (fructe şi legume superoxidante, grăsimi specifice creierului).

Bruce McEwen, un renumit cercetător în domeniul creierului din New York, spune: „Cel mai important este să înțelegem că creierul este mereu în schimbare şi dezvoltare".

Dacă înțelegem acest lucru vom privi cu mai multă atenție şi responsabilitate ce introducem în creier atât prin gândurile noastre cât şi prin alimentație.

Primele cercetări din biologia creierului au dovedit natura mereu schimbătoare a acestui organ: celulele cerebrale produc în mod continuu dendrite şi activează receptorii neuronilor, dau naştere unor noi sinapse sau joncțiuni de comunicații şi modifică esența amestecului neurotransmițătorilor care stimulează activitatea cerebrală.

În continuare vă redau câteva explicații de bază, necesare pentru înțelegerea procesului plasticității cerebrale.

În centrul memoriei, intelectului, sentimentelor, stărilor de a fi şi identității noastre se află celule nervoase, numite neuroni.

Un neuron este o creație unică dotată cu un nucleu şi un corp mic, rotund, din care izvorăşte o rețea complexă de ramificații nervoase, numite dendrite, şi o singură fibră nervoasă lungă numită axon. La suprafața dendritelor există nenumărați receptori care primesc semnale de la alți neuroni. Semnalele străbat ramurile dendritelor, ajungând la corpul celulei unde informația este prelucrată şi apoi predată axonului pentru a fi transmisă altor neuroni, prin conexiunile dendritice. La capătul axonului se găseşte un terminal de stocare cu mici saci plini de substanțe chimice numite neurotransmițători. Când aceştia sunt eliberați mesajele sunt transmise prin joncțiunile sau sinapselor din capătul axonului unei celule, receptorilor specifici ai acesteia. Fiecare neuron are

mii de sinapse, putând comunica astfel cu alte sute de mii de neuroni în câteva microsecunde. Logic, cu cât o celulă nervoasă are conexiuni sau sinapse şi dendrite mai multe şi mai bune, cu atât capacitatea ei de a transmite mesaje şi de a prelucra informaţii este mai mare. Aceasta se traduce printr-o inteligenţă superioară – analiză, sinteză şi descoperirea soluţiilor mai rapidă şi o funcţionare mintală mai bună – şi o capacitate mai mare de concentrare. Deci ne putem crea mai multe conexiuni-sinapse, dendrite şi receptori prin alimentaţie, activitate mintală şi fizică atentă şi conştientă.

3.2. Ce sunt neurotransmiţătorii şi ce fac ei

Neurotransmiţătorii sunt nişte substanţe chimice (până acum au fost identificaţi cincizeci) ce definesc într-o bună măsură cine suntem în fiecare microsecundă a vieţii noastre.

Trecând în goană de la un neuron la altul, neurotransmiţătorii trasează magistrale biochimice ce poartă fiecare gând şi sentiment prin vasta reţea de neuroni ai creierului. Fără neurotransmiţători, luminile din creier s-ar stinge; ele constituie sistemul de electrificare biochimică al creierului nostru. Sunt esenţa memoriei, inteligenţei, creativităţii şi bunei dispoziţii.

Spre sfârşitul anilor '70 un grup de cercetători de la Institutul de Tehnologie Massachusetts au înţeles pentru prima oară că anumite componente ale alimentelor ar

putea acţiona asupra neurotransmiţătorilor, provocând modificări în comportamentul şi în activitatea cerebrală. Cu timpul s-a desprins o concluzie radicală şi anume că, tipul de neurotransmiţători produşi şi eliberaţi de neuroni şi destinaţia lor finală în creier depind substanţial de ceea ce mâncăm. De aici faptul că mâncarea este un element important în reglarea activităţii creierului.

Raţionamentul decurge astfel: celulele cerebrale au nevoie de anumite substanţe nutritive ca materie primă pentru producerea diverşilor neurotransmiţători.

De exemplu, celulele cerebrale au nevoie de triptofan (se găseşte în banane, nuci, migdale şi carnea de curcan), un aminoacid din alimente, pentru a crea în scurt timp serotonina, mesagerul bunei dispoziţii.

Serotonina influenţează practic fiecare aspect al vieţii creierului contribuind la determinarea dispoziţiei, a nivelului de energie, a memoriei şi a viziunii optimiste asupra vieţii.

„Dispoziţia cuiva este ca o simfonie, iar serotonina este asemenea baghetei dirijorului."

(James Stockard)

Ce e important de reţinut de aici, este faptul că compoziţia neurotransmiţătorilor şi biochimia lor funcţională sunt în continuă schimbare – şi în parte

această schimbare depinde de ceea ce mâncăm şi de ceea ce facem.

După treizeci şi cinci de ani de cercetare de pionierat asupra naturii creierului Dr. Marian Diamond (University of California) declară acum cu deplină siguranță că „Creierul îşi poate hotărî propriul destin" - uimitoare informație. Ce ziceți?

Acum se ştie că celulele cerebrale pot creşte noi dendrite şi sporesc sinapsele, formând noi rețele neuronale - de comunicație - la orice vârstă.

Dr. Rissell L. Blaylock (University of Mississippi) spunea că: „Procesul prin care creierul este modelat şi chiar remodelat este numit plasticitate. Aceasta înseamnă că, creierul se modifică şi se repară singur în mod constant... Ştim acum că până şi creierele adulților se află în continuă schimbare şi remodelare." Oamenii de ştiință, cercetători de zeci de ani au descoperit, acceptat şi transmis această informație eliberatoare.

3.3. Cum ne influențează grăsimea creierul

Creierul este organul cel mai gras din corpul fizic. El este alcătuit în proporție de 60% din lipide (diverse tipuri de substanțe grase). Compoziția acestor grăsimi poate influența profund însăşi arhitectura celulelor, abundența sau sărăcia atât de importantelor dendrite şi sinapse - pivoții inteligenței, învățării, memoriei, atenției, concentrării şi dispoziției noastre. Cu alte cuvinte aceste

grăsimi sunt necesare pentru crearea de noi rețele neuronale prin care vom manifesta inteligența, genialitatea, capacitatea de creație, concentrarea, creşterea distanței dintre două gânduri care duc la împlinirea materializării a ceea ce ne dorim.

Pentru o bună funcționare a creierului şi o capacitate de concentrare mărită avem nevoie ca în creier să fie un echilibru între grăsimile omega 3 şi omega 6. Buna funcționare a creierului şi o plasticitate cerebrală crescută este dată de echilibrul o parte omega 3 la o parte omega 6.

Omega 3 este grăsimea pe care o luăm din peşte gras (somon, hering, macrou, păstrăv, ton şi somn). Iar grăsimea omega 6 o luăm din uleiurile rafinate de porumb, margarine, produse de patiserie.

Astăzi din păcate acest echilibru este drastic perturbat deoarece statisticile spun că noi consumăm în medie 20 părți omega 6 la o parte omega 3.

Zece feluri prin care putem reveni la un echilibru între grăsimile esențiale creierului (omega 3 şi omega 6) sunt:

1. Urmați un regim alimentar în care fructele şi legumele dețin partea cea mai importantă.
2. Mâncați carne de pasăre fără piele sau carne foarte slabă de vânat.
3. Mâncați leguminoase de tot felul şi arahide, de preferință nesărate.

4. Mâncați fructe din familia nucilor, mai ales nuci obișnuite și migdale.
5. Mâncați pește gras, moluște și crustacee.
6. Limitați consumul de grăsimi omega 6, uleiurile vegetale hidrogenate și acizii grași nesaturați.
7. Limitați consumul de zahăr și sodiu.
8. Consumați cât mai puține alimente rafinate.
9. Luați suplimente de vitamine și minerale.
10. Luați capsule de untură de pește, mai ales dacă nu mâncați pește gras de minim 3 ori pe săptămână.

După ultimele cercetări știm că neuronii continuă să crească și să se dezvolte la orice vârstă, chiar și la optzeci de ani. Dar această creștere necesită rezerve de acizi grași. Astfel grăsimea pe care o consumăm în timpul vieții ne modelează constant creierul.

Tipul de grăsimi cu care ne hrănim creierul de-a lungul vieții constituie una dintre deciziile cele mai importante pe care le putem lua vreodată spre buna funcționare a creierului, și astfel spre reinventarea noastră în permanență și dezvoltarea stărilor prin care manifestăm Sinele Divin în materie.

Grăsimea pe care o mâncăm poate schimba configurația celulelor cerebrale spre dezvoltare sau spre rigidizare.

Grăsimile bune pentru creier sunt:

1. Acidul docosahexaenoic (DHA), este cea mai stimulativă grăsime tip omega 3. O obținem

mâncând pește, fructe de mare sau suplimente de omega 3.
2. EPA, grăsime obținută din pește sau untură de pește, o grăsime omega 3 de mare potență.
3. Acidul linoleic: grăsime omega 3 cu lanț scurt pe care organismul trebuie să o transforme în omega 3 cu lanț lung pentru a fi benefică creierului. O găsim în verdețuri, nuci și semințe de in.
4. Grăsimi monosaturate, ca în uleiul de măsline: conțin antioxidanți, nu sporesc riscul vascular și sunt benefice pentru memorie.

Grăsimi care vatămă creierul:

1. Grăsimi animale saturate: carne, lapte integral, unt, brânză.
2. Uleiuri vegetale hidrogenate: hrană procesată, margarină, maioneză.
3. Acizi grași trans: margarină, hrană procesată, alimente de tip fast-food prăjite (ex. cartofi prăjiți).
4. Excesul de uleiuri vegetale omega 6: hrană procesată, ulei de porumb, ulei de șofran, ulei de floarea soarelui.

Ultimele cercetări în biologia celulară spun că grăsimile saturate vatămă celulele cerebrale și pot modifica chiar morfologia sau forma celulelor cerebrale.

Pentru a crea noi rețele neuronale avem nevoie de grăsimi bune pentru creier care să ne ajute să ne crească capacitatea de atenție și concentrare. Astfel, spunând

afirmațiile cu creierul suficient hrănit din punct de vedere fizic, rețelele neuronale nou formate vor putea dezvolta dendrite şi activa sinapse mai stabile iar informațiile vor trece de la un neuron la altul cu o viteză mai mare.

Spor la lucru cu voi şi nu uitați creierul se menține sănătos prin activități mentale, activități fizice şi alimentație echilibrată.

Aşa este şi aşa să fie!

Capitolul 4

Credința noastră mută munții ignoranței şi a limitărilor

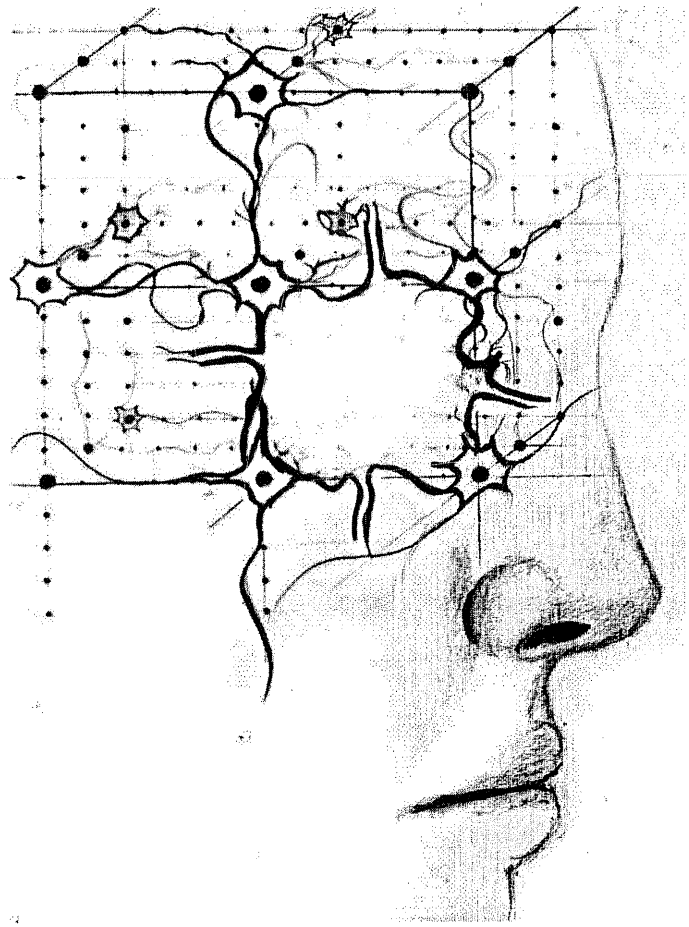

Am observat prin experimentare că atunci când crezi în ceva sau crezi ceva despre cineva se schimbă toată realitatea.

Şi cum universul răspunde mereu la întrebările puse am deja câtva timp de când mi se relevă acest fenomen din ce în ce mai profund şi mai limpede.

4.1. „Crede şi nu cerceta..."

În cartea cărților ne îndruma acum 2000 de ani maestrul Iisus prin versetul ***„Crede şi nu cerceta..."*** să credem că vom avea ce vrem şi să nu cercetăm **cum** vom avea acel ceva.

Găsim şi în epistola I după Corinteni, cum apostolul Pavel a scris ***„şi acum rămân acestea: credința, nădejdea şi dragostea"***. În acest început de verset se găsesc credința şi nădejdea sau încrederea că se întâmplă cum crezi. Meditând la acest verset şi studiind teoriile fizicii şi psihologiei cuantice am înțeles ce a vrut să spună.

Unul din principiile de bază ale fizicii cuantice este că noi nu descoperim realitatea, ci participăm la crearea ei ca actori principali. Astfel prin teoriile fizicii cuantice am aflat că noi creăm realitatea conform intenției noastre, adică a observatorului. Se știe deja că în spatele realității concrete stă credința noastră că acel ceva se va manifesta așa sau altfel, conform credinței pe care o manifestăm și o emitem ca suport energetic. În momentul în care crezi într-un anumit sens nu mai contează cercetările pe care le faci după, intenția a fost lansată prin credință iar energia se colapsează conform încrederii tale.

Credința ne scoate din iureșul iluziilor și ne calibrează pe ceea ce vrem prin adevărul trăit și manifestat de noi.

După ce ai lansat în Univers un anumit tip de credință, realitatea se va crea conform acelei credințe, adică se va modela energia și informația, vor apare oameni, momente, evenimente, situații prin care se va manifesta credința emisă de observator. Deci odată ce ai crezut în ceva, se manifestă acel ceva mai devreme sau mai târziu, în funcție de încrederea sau îndoiala ta. Prin credință manifestăm încredere și activăm dragostea sau iubirea divină.

4.2. Credința este înaintea cunoașterii raționale

Explorând acest subiect al credinței, observându-mă pe mine și pe alții cum se comportă și ce atitudine au

atunci când manifestă credința, am constatat că această starea aduce o anumită siguranță care ține de dimensiunea spirituală, de dimensiune imaterială. Este vorba de siguranța care vine de la contactul permanent cu Sinele Divin. În momentul în care apare credința, tu deja ai descărcat din Sinele Divin informațiile care îți dau încrederea că deja ești pe o linie de destin în care ceea ce îți dorești este configurat spre împlinire.

Astfel apare o convingere care este dincolo de cunoașterea rațională a ceea ce vrei. Cu siguranță ați trăit această stare specifică. O cursantă îmi relata de curând cum se manifestă la ea credința: „Am o convingere, o siguranță interioară, o stare pe care nu mi-o pot explica rațional. Chiar dacă toate semnele exterioare îmi indică că nu este posibil ce vreau eu, eu am o pace și o siguranță care îmi indică că se va întâmpla așa cum vreau eu".

După multe constatări pot afirma că: **credința este înaintea cunoașterii raționale**. Ea conține o stare de siguranță, împletită cu liniște interioară, răbdare și dragoste.

4.3. Credința noastră schimbă liniile de destin

Am scris diverse materiale prin care am explicat cum credințele noastre creează realitatea noastră. În acest capitol vă voi transmite o altă fațetă a credinței. În momentul în care crezi într-o idee, într-un om, într-un fenomen, dai energie acelei credințe. În cazul oamenilor

prin energia pe care i-o transmiți prin fenomenul numit credință tu de fapt luminezi holograma din câmpurile lui care conține acea informație cu holograma din câmpurile tale. Prin credință transmiți o scânteie din holograma ta luminată, care prin vibrație specifică este atrasă de o hologramă asemănătoare de la acel om.

Prin acea scânteie pe care o primește de la emițător începe să se lumineze holograma receptorului așa de mult încât îl ajută să intre pe fluxuri de conștiință din ce în ce mai subtile și mai aproape de rezolvarea situației în care se află. Încep să-i străbată prin creier informații de pe nivele superioare de conștiință și îi apare soluția într-un timp mult mai scurt. De aceea se spune că **„răspunsurile la toate întrebările tale, sunt în tine"**. În momentul în care se luminează holograma se schimbă liniile de destin și intri pe un flux superior de unde poți vedea de ce ai nevoie în dimensiunea a treia (dimensiunea în care ne aflăm pe planeta Pământ). Adică spiritul este deasupra materiei și atunci când ești în contact cu el ai imediat toate răspunsurile la întrebările din planul material. Doar în tine se află răspunsul corect pentru tine. Când cauți în exterior primești răspuns conform realității altcuiva și de foarte multe ori nu este cel potrivit.

De aceea prin meditație și prin aplecare asupra situației, prin scrierea de mână a problemei, apoi la calculator, iar apoi prin recitire, dintre rândurile scrise se desprind răspunsurile potrivite. Sigur vi s-a întâmplat

cum mi s-a întâmplat și mie să citesc o carte de mai multe ori și la o anumită citire să descopăr multe răspunsuri la întrebări vechi. Tot la fel, scriind o situație pe un carnețel și după un timp când am recitit era ca și cum soluția era în acele cuvinte scrise cândva. Și mă întrebam de ce când am scris situația respectivă nu mi-am dat seama ce soluție ușoară era?

Și am găsit răspunsul, deoarece atunci când așterni pe hârtie o situație lași acea amprentă la nivel cerebral și creierul sau emisfera dreaptă deschide diverse fluxuri de conștiință pentru a descărca informația specifică ca soluție. Când scrii problema, adică o externalizezi este ca și cum ai ieșit din ea și devii „observator". Doar din poziția de observator se desprinde cel mai ușor soluția. Când ești atașat rămâi în emoții și în frica că nu rezolvi, și chiar nu întrevezi nimic.

Prin credință schimbi percepția și dai voie subconștientului tău să scoată la suprafață, din multiplele posibilități, în realitatea concretă varianta optimă conform frecvenței tale din momentul respectiv. Deci cu cât ai frecvența mai ridicată cu atât vei accesa soluții și realități pentru care colapsezi energie mai subtilă și de o frecvență mai ridicată.

Noi suntem conștiință și conform intenției și credinței conștiinței (omului) se colapsează energia într-o modalitate sau alta conform credinței sale.

Deci *„cere şi ți se va da, caută şi vei afla, bate şi ți se va deschide"* – aşa spunea maestrul Iisus pentru cei care au urechi de auzit şi ochi de văzut.

Credința noastră mută munții ignoranței, deoarece deschide noi posibilități şi transformă orice oportunitate, spre creşterea şi manifestarea spiritului Divin din fiecare.

Spor la lucru cu voi şi conştientizați că trăim şi creăm realitatea conform credințelor noastre, adică a modului nostru de a percepe exteriorul.

Aşa este şi aşa să fie!

Capitolul 5

Credința, forța cu care transmiți o informație

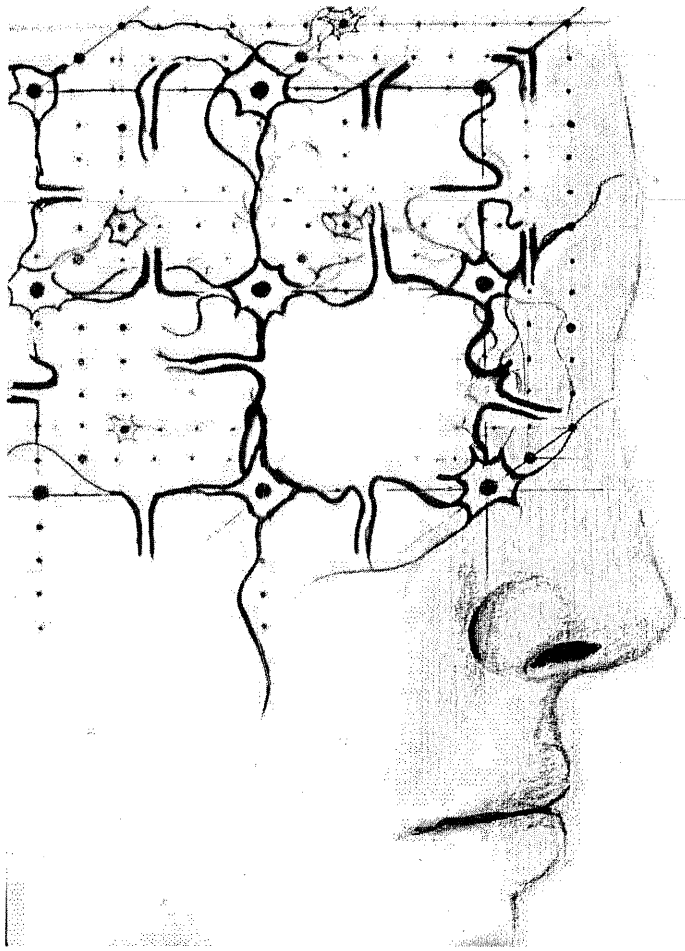

5.1. Dezvoltăm credința prin disciplină

Credința, ca orice stare interioară poate fi activată şi dezvoltată prin disciplină. Aici vom discuta despre disciplina minții care duce la starea de veghe, de observator şi autocorector în cazul în care descoperi că eşti pe un flux de conştiință cu frecvență scăzută. Resursa principală cu care putem să ne transformăm credințele false în altele reale trăite şi conştientizate de fiecare în parte este mintea umană. Ea este produsul instrumentului uman fabulos care este creierul. Dacă avem un creier sănătos, activ pe care-l asigurăm cu toate ingredientele de care are nevoie, vom putea crea o minte măreață.

Prin disciplină, autoobservare şi autocorectare suntem stăpânii minții noastre şi reuşim să descărcăm informații din dimensiunile şi de pe frecvențele superioare dimensiunii în care trăim fizic.

Aşa cum am învățat să mâncăm, să scriem, să citim prin observare, implicare şi repetare, tot aşa putem

dezvolta starea de credință prin crearea unor afirmații pe care să le repetăm un timp fizic (douăzeci şi nouă de zile) până se creează o nouă rețea neuronală prin care vom crea realitatea dorită.

Spunea un maestru că iluminarea nu apare peste noapte, ea are în spate ani de lucru conştient - prin disciplină - cu mintea şi întreg arsenalul ființei umane.

Prin disciplină devenim stăpânii minții noastre. Adică nu ne mai supunem legilor fizice (dar le avem înglobate în noi şi comportamentele noastre, prin acel "bun simț țărănesc") ci manifestăm divinitatea din noi, manifestăm acea esență divină care este unită cu tot şi toate şi poți trăi conştient ceea ce faci. Scapi de tendința de a mai da vina pe alții pentru ceea ce aduci tu în realitatea ta. Devii stăpânul realității tale, iar dacă ai adus în realitatea ta ceva ce nu-ți mai place la un moment dat tot prin disciplină poți schimba acea realitate.

Disciplina de fapt, este cea care te ajută să creezi la nivel cerebral anumite rețele neuronale pe care le doreşti tu, conştient fiind, te ajută să le întreții, pentru a deveni stabile şi prin care vei manifesta în interiorul şi exteriorul ființei tale o atitudine conformă intenției şi dorinței tale conştiente.

Disciplina este instrumentul nostru prin care putem să ne manifestăm Spiritul - care aparține unei dimensiuni superioare - în interiorul spațiului dimensiunii a treia care are o frecvență mai joasă. Adică vei putea să vezi de

sus - din Sinele Divin - ceea ce vrei să manifeşti în aici şi acum. Mai pe scurt cum spunea maestrul Iisus, ***„precum în cer aşa şi pe pământ"***.

Pentru disciplină e nevoie de voință umană, iar aceasta se dezvoltă, dacă vrei. De obicei manifestăm voința umană pentru programele de zi cu zi pe care de multe ori nu le vrem cu adevărat şi nu suntem de acord cu ele, dar dacă „trebuie", dezvoltăm voința, scrâşnim din dinți, călcăm pe sufletul nostru şi până la urmă le facem.

Paradoxal, când e vorba să faci ceva constructiv pentru tine - prin care nu eşti forțat din exterior prin nişte legi fizice - îți găseşti tot felul de motive, de scuze, de comodități şi nu dezvolți voință.

Maestrul Ramtha ne întreabă frumos: *„De ce vreți să plătiți 20-25 de ani nişte credite sau rate pentru ceva, când prin disciplină puteți să le plătiți în câteva zile?"*.

Astfel ne creăm un viitor de suferință, când se poate uşor, prin concentrare mentală şi prin disciplină zilnică să aducem în realitatea noastră soluțiile pentru a rezolva aceste plăți mult mai rapid.

În neuroştiință am găsit afirmația că vizualizarea mentală este metoda cea mai rapidă de a crea o rețea neuronală. Cu alte cuvinte creierul nostru nu face diferența între ce îți imaginezi şi ce faci concret; dacă tu îți imaginezi, ții pe focus (concentrare) în lobul frontal o anumită dorința prin imaginație şi vezi cum spre exemplu „creditul tău este plătit", atunci Dumnezeul din tine îți

poate vedea dorința și ea se împlinește. Ce ai de făcut este să ceri și să-l lași pe Dumnezeu să vadă ce ceri.

Condiția pentru a primi ceva din univers sau a colapsa energia este **„să ceri"**, adică să știi ce vrei și dacă vrei. Prin disciplină îi arăți lui Dumnezeu ce vrei, și crezi că ai deja ceea ce vrei. Ai această credință când ești în contact cu sinele tău Divin.

De aceea disciplina te ajută să fii în contact cu esența ta divină, să fii în armonie cu toate structurile tale, adică armonie între fizic, mintal, emoțional și spiritual. Disciplina te ajută să fii un tot în trup, unit cu tot universul.

5.2. Nădejdea și dragostea - ingredientele care susțin credința

Pe lângă credință mai avem nevoie de două ingrediente necesare pentru a împlini ceea ce ne dorim. Aceste ingrediente sunt încrederea și dragostea sau iubirea divină, care sunt suportul menținerii credinței de nestrămutat în Puterea Divină și în ceea ce îți dorești pentru materializare.

Aceste ingrediente sunt stări pe care le avem dacă le-am activat cândva sau le-am manifestat în viața noastră. Atunci când ai încredere în tine poți avea încredere și în Dumnezeu că vei primi ce ceri. Chiar dacă vrei să creezi ceva în exteriorul tău, tot ce conții în interior reflectă și determină ceea ce faci în realitatea fizică.

Putem activa aceste ingrediente lucrând cu mintea un anumit timp prin afirmații de genul:

- ✓ **„Eu sunt dintotdeauna încredere desăvârșită."**
- ✓ **„Eu sunt dintotdeauna iubire Divină."**
- ✓ **„Eu sunt dintotdeauna iubire de adevăr."**

Încrederea, dragostea este o stare pe care o manifești ca atitudine, doar atunci când ai o rețea neuronală formată. Prin lucru disciplinat o anumită perioadă de timp (minim șapte - paisprezece zile) pe aceste afirmații, se creează acea rețea neuronală la nivel cerebral care va aduce în realitatea concretă, fizică, situații prin care vei manifesta încrederea, dragostea. După ce ai trăit aceste stări odată, ele vor deveni adevăr pentru tine și le vei putea manifesta oricând și în orice situație firesc, fără să îți impui mental.

Când această atitudine de încredere sau dragoste devine obișnuință abia atunci înseamnă că o conții, face parte din tine și devine virtute manifestă în tot și toate.

Încrederea și dragostea susțin credința deoarece atunci când le conții nu te mai îndoiești și nu mai întrerupi fluxul de conștiință care te duce spre materializarea sau împlinirea a ceea ce vrei.

5.3. Intenția – forța din spatele materializării

Credința este forța cu care este transmisă o anumită informație. Adică credința este energia specifică necesară materializării. Cu cât credința e mai puternică cu atât

informația se transmite cu o viteză mai mare şi materializarea se întâmplă mai repede. Deci credința şi forța de transmitere a informației sunt direct proporționale, nu se poate una fără cealaltă. Dacă ai credință foarte mare, informația se transmite cu o viteză foarte mare şi atunci colapsezi energia care devine materie.

Atunci când pe lângă credință avem şi îndoieli este ca şi cum energia țâşneşte spre un flux al materializării, dar la un moment dat se blochează de un alt flux al îndoielii şi se reîntoarce înapoi la emițător. Adică îndoiala este devierea de la traiectorie a informației respective. Noi suntem cei care determinăm realitatea prin forța cu care trimitem o informație. Când te-ai calibrat pe un flux de conştiință, rămâi în el şi nimic nu te mai poate destabiliza. Adică acesta este fenomenul numit credință din punctul meu de vedere.

În momentul în care vrei ceva se activează credința, adică începi să transmiți acea informație a ceea ce vrei cu viteză foarte mare spre un flux de conştiință de unde se determină materializarea. Intenția (credința) este în spatele transformării celulelor stem din hipocampus în baby-neuroni care în timp cresc şi se interconectează cu diverse rețele neuronale formate deja la nivel cerebral. În termen de şase luni, un an de zile acele rețele se consolidează conform mecanismului de formare a memoriei de lungă durată, adică devin nişte rețele uzitate

destul de des încât ceea ce ai experimentat devine ceva obişnuit. Experiența, trăirea este la baza creării rețelelor neuronale de diferite conotații. Aşa cum spuneam, la Dumnezeu nu există bine şi rău ci doar experiență.

Oamenii au un biocomputer (creier) extraordinar, fabulos şi magnific dar datorită educației că nu există decât ce se vede în planul material, concret, am pierdut abilitatea de a vedea dincolo de formă. Dar cum fiecare maşinărie are un manual de utilizare implementat în însăşi modul ei de funcționare, dacă suntem atenți la noi vom putea observa cum funcționează creierul nostru şi implicit corpul nostru.

Aşa cum ştiți deja la baza unei emoții se află un gând. Adică o informație care a traversat mintea noastră. După ce am fost atenți la acel gând o perioadă de timp, până a trecut prin fiecare secțiune a creierului responsabil de producerea emoțiilor (hipocampus, sistem limbic), glanda noastră pineală a început să secrete neurotransmițătorii care au pornit în corpul fizic, au ajuns la celulele corpului până la nivelul structurii noastre ADN şi apoi suntem observatori în propriul corp a manifestărilor emoționale, şi de cele mai multe ori ne este foarte greu şi uneori imposibil să oprim tumultul emoțiilor care vin ca apa dintr-o cascadă.

Pentru a putea preîntâmpina trăirea doar în emoții cel mai important este să surprindem gândul până a ajuns

la glanda pineală şi să-i schimbăm informația, adică frecvența.

Pentru asta e nevoie de disciplină, de a învăța să fim aici şi acum, adică în momentul şi clipa prezentă. Când eşti în prezent, aici şi acum, eşti atent la fiecare gând care trece prin mintea ta şi poți să stopezi, să schimbi, să anulezi, etc, pentru că tu în acea stare eşti creatorul propriei realități.

Marii inițiați şi cei care şi-au stăpânit realitatea au devenit „maeştri" prin lucru cu mintea lor, prin autocorectarea şi schimbarea frecvenței informațiilor, conştient, până au ajuns ca prin creierul lor să treacă doar informații de pe frecvențe superioare de conştiință (de exemplu frecvența gama).

Aşa cum este cunoscut deja, în jurul nostru avem nişte câmpuri energetice şi informaționale de anumite frecvențe care corespund unor culori specifice vibraționale. Aceste culori sunt cele ale curcubeului, adică ROGVAIV. Când stai pe frecvențe corespunzătoare supraviețuirii, adică primele trei câmpuri, descarci prin creier acest tip de informații prin care: „e greu", „e dificil", „nu se poate", „trebuie să...". Imaginați-vă la astfel de informații ce tipuri de neurotransmițători secretă creierul nostru?

Când prin creierul tău vehiculezi informații din domeniul creației şi dezvoltării, adică ultimele patru câmpuri, şi anume: „pot", „ştiu„", „am", „reuşesc",

imaginați-vă ce tipuri de neurotansmițători secretă creierul nostru?

Vă spun ce am observat la mine. În momentul în care am gânduri de genul „pot", „ştiu", „reuşesc" parcă mi se îndreaptă coloana vertebrală iar corpul meu transmite o atitudine de reuşită. Se desprinde o încredere în ceea ce fac şi vreau, ca şi cum se propulsează în sus, iar starea care mă cuprinde este cea de bucurie şi împlinire a ceea ce vreau. Este ca şi cum am intrat în fluxul de conştiință în care deschid o uşă spre materializare.

Când acceptam un gând care spunea că „nu se poate" sau „nu am" apărea în corp o stare de nesiguranță şi de frică. Asta înseamnă că în acele momente creierul meu secreta diverşi neurotransmițători care îmi blocau creativitatea şi dorința de a face şi ajungeam doar la stadiul de încercat. Adică conform cuvântului „încerc" – mă învârteam în cerc, dar nu reuşeam.

Atunci când creezi indiferent cât şi ce efort depui, parcă te simți uşor şi odihnit, deoarece ai stat pe fluxuri de conştiință cu energie de frecvență înaltă (ultimele patru câmpuri) şi te-ai folosit de acea energie în ceea ce ai făcut.

Aşa că dragi prieteni creatori vă invit să acceptați că puteți trăi, prin credință, în fluxuri de conştiință cu frecvență înaltă.

Aşa este şi aşa să fie!

Capitolul 6

Credinţele noastre creează realitatea noastră

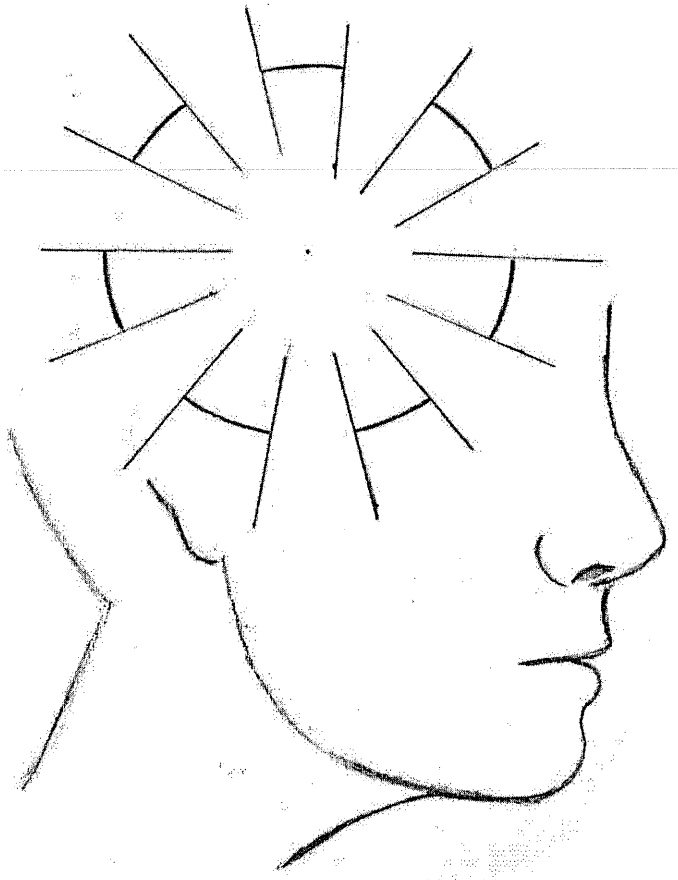

6.1. Descoperirea credințelor false

Credința noastră asupra a ceva sau cineva ne creează realitatea. Înainte de a da vina pe cineva sau ceva din exterior haideți să ne uităm în mintea noastră şi vom vedea cine ne-a creat realitatea. Cum spunea Iisus Hristos ***„Crede şi ți se va da, caută şi vei afla, bate şi ți se va deschide"***. Foarte important acest verset care ne spune de fapt că ceea ce crezi aia vei primi iar în contextul acestui subiect dacă vrei să cauți credințele false, le vei afla.

Voi încerca să vă redau câteva modalități de introspecție a minții prin observație pentru a afla ce credințe distructive aveți în spatele realității create inconştient. Astfel veți avea modalități practice prin care vă veți crea întreaga realitate conştient.

Justificarea

Justificarea însăşi indică credința falsă pe care o ai în subconştient şi care te-a ghidat pentru a nu acționa în direcția dorită de Sinele tău Divin. Aceste programe stau

după cuvinte de genul: „pentru că...", „deoarece...", „așa se face...". Când te justifici tu de fapt dai forță acelei credințe false și deschizi o linie de destin în care te manifești și se manifestă ceea ce crezi după cum spui.

Dacă sunteți atenți și conștienți în conversațiile voastre veți descoperi câți balauri (programe distructive) aveți în subconștient, care vă înghit curajul și dorința de a crea sau de a vă bucura. Așa cum am mai spus creația și bucuria sunt cele două stări firești ale Sinelui Divin.

Așa că e simplu, când vedeți că sunteți triști sau supărați intrați în starea de observator și descoperiți ce credințe vă blochează să nu faceți ce vreți voi cu adevărat. Punându-vă întrebarea „de ce nu pot face ce vreau?" va apare un răspuns cu „... deoarece (credința falsă)". Acest răspuns vă indică unde este blocajul. Pentru a scăpa de el și a-l diminua ca forță, creați conștient, voit, o afirmație constructivă, spunând-o de câteva ori cu concentrarea doar pe ea – nu pe ce se aude afară, sau ce fac mâine – ca și cum ești numai tu și acea afirmație. Prin acest tip de concentrare, o veți putea implementa ca intenție în creier și astfel se va crea o nouă rețea neuronală cu ceea ce vă doriți de fapt.

Cuvintele rostite care activează credința falsă

Intră în poziția de observator și observă-ți fiecare gând sau cuvânt pe care-l rostești atunci când ești într-o situație în care ceva nu funcționează cum vrei tu. Vei

remarca câte convingeri și păreri distructive ai vizavi de tine sau de ceva din exteriorul tău. De când predau cursul de dezvoltare personală și spirituală „regăsirea puterii interioare" sunt cursanți care au observat că unele dorințe se împlinesc relativ repede cu ajutorul tehnicilor învățate la curs iar altele nu se împlinesc sau se împlinesc mai greu, după multe luni de lucru. Răspunsul este dacă în subconștient ai programe opuse dorinței pe care vrei să o împlinești; prin tot ceea ce spui și faci tu lucrezi conform programului distructiv din subconștient (pe care l-ai preluat prin imitație în perioada 1-7 ani sau l-ai crezut când ți-a fost spus de cineva important afectiv sau cu autoritate din viața ta). Am o veste bună și pentru cei care încă nu și-au descoperit programele acestea care îi guvernează: după minim șase luni în care introduci conștient un nou program constructiv în subconștient, programul vechi nu mai are forță deoarece nu îi mai dai energie. De aceea prin următoarea modalitate de descoperire a credințelor false, este foarte ușor să le aflați și să fiți prezenți și conștienți în tot ceea ce faceți și spuneți și să le transformați prin autocorectare.

Descoperirea programelor distructive din subconștient

Pentru a descoperi programele distructive din subconștient, o modalitate simplă este să te înregistrezi într-o discuție sau alta; vei auzi ce cuvinte folosești și vei afla ce programe distructive rulezi. Interesant este că, prin

aceste programe pe care le conții în subconştient îți determini o realitatea sau alta. Şi dacă eşti conştient şi responsabil că tu eşti creatorul realității tale şi încetezi să mai dai vina în exterior, vei şti întotdeauna ce să faci pentru a te dezvolta şi a evolua. Evoluție înseamnă să creşti şi să manifeşti în materie (prin minte şi corp) potențele divine din Spiritul tău Divin. Când am aplicat această modalitate am rămas stupefiată că, după atâta cunoaştere şi practică conştientă încă mai conțineam suficienți balauri prin care mă autosabotam. Astfel am luat exemplul Sf. Gheorghe şi m-am înarmat cu „lancea" conştienței iar prin starea de prezență am început să-i descopăr şi să nu le mai dau mâncare, adică să nu le mai dau energie prin focusarea pe ele.

Aşa cum ştiți deja puterea este în interiorul nostru, iar prin tot ceea ce gândim, vorbim şi facem ne creăm propria realitate.

6.2. Credința duce la crearea realității

Cercetând acest domeniu şi anume cum ne creăm realitatea, de curând am descoperit un lucru care m-a surprins şi m-a ajutat să înțeleg mai bine fenomenul credințelor care stau la baza creării realității. De atunci sunt atentă la fiecare cuvânt pe care îl folosesc în exprimare şi asta îmi aduce o mare descoperire a ceea ce conțin în subconştientul meu, şi cum să schimb credințele false pe care le conțin.

Fizica cuantică spune că realitatea se creează conform credinței, intenției observatorului. Şi cum observatorul suntem noi, colapsăm energia şi informația conform credinței pe care o avem. Deci realitatea se creează conform credinței noastre. Astfel am constatat următoarele:

1. Atunci când tu (nu altul pentru tine) crezi ceva, acel ceva se manifestă în realitatea ta, exact aşa cum îl crezi.

De exemplu dacă tu crezi că oamenii sunt minunați şi binevoitori în realitatea ta vei atrage oameni minunați şi binevoitori. Dacă tu crezi că ai tot ce îți trebuie pentru bunul mers al vieții sau activității tale, vei aduce în realitatea ta tot ce îți trebuie (vor apărea oameni, situații, evenimente care te vor pune în conjunctura de a alege ce vrei tu). Dimpotrivă, dacă tu crezi că oamenii sunt răi, egoişti, etc. vei atrage în realitatea ta oameni care se vor comporta cum crezi tu.

2. Atunci când tu crezi ceva despre un om cu un nivel de vibrație diferit de al tău, acel om se va comporta în acțiunile sale față de tine aşa cum crezi tu.

Sigur ați avut situații când un om într-o anumită conjunctură s-a comportat într-un fel iar în alta într-un fel diferit, şi atunci te-ai întrebat: „ce a pățit de acum se poartă altfel?". El de fapt se comporta conform credințelor tale.

Dacă mai mulți oameni gândesc despre un om că este așa și așa, acel om se va comporta conform credințelor oamenilor din fața lui. Asta se întâmplă cu oamenii pe care îi alegem într-o funcție de conducere a unei instituții și la început se comportă cum credem noi, adică bine, iar după un timp dacă nu se văd rezultatele așteptărilor noastre începem să-i blamăm și ajung să se comporte așa cum gândim despre ei, acum.

3. Dacă tu crezi că ai o anumită boală dintr-o cauză pe care ți-a spus-o cineva, sau ai auzit-o în altă parte, creezi acea boală în corpul tău și o menții până scoți din mintea ta acea informație. Corpul nostru fizic este un radiograf al minții, adică el ne arată ce ținem în mintea noastră.

Pentru a susține ce vă spun aici, vă dau un exemplu personal, trăit, experimentat și rezolvat de mine. Acum câțiva ani (zece ani) am citit într-o carte „de spiritualitate" că dacă nu ai o relație armonioasă cu părinții apar probleme la rinichi. Știind că am avut o relație distantă cu tata mi-am zis „eu nu am relația emoțională cu el rezolvată". De atunci rinichiul meu drept mereu avea nisip. Într-o seară vorbeam cu o colegă despre relația cu tata și deodată când am spus că: „eu cred că relația mea emoțională cu tata nu e rezolvată și ar trebui să discut cu cineva să mă îndrume cum să o rezolv", deodată am simțit o durere imensă în rinichiul drept și am simțit cum o pietricică a luat-o la vale, spre evacuare - adică

declanșasem o colică renală. Am ajuns acasă, durerea a persistat. Dimineață m-am trezit tot cu ea, mi-a făcut o colegă o ședință de terapie bowen, durerea a trecut dar după vreo trei ore a reapărut. Când a reapărut m-am întrebat: „cu ce țin eu în mintea mea această afecțiune?". Și cum de fiecare dată răspunsul este în noi la toate problemele noastre mi-a venit acest răspuns: „Cu credința mea că nu am rezolvată relația cu tatăl". „Cum?" am zis în mintea mea? Și imediat mi-a venit un alt gând (conform conceptului că „dacă cauți și știi ce vrei imediat apare soluția"). „Dacă acum ar fi tatăl meu (care este deja în cer de zece ani) în fața mea, l-aș îmbrățișa?". Răspunsul din mine a fost „Da". Când am primit acest răspuns din mine, deodată m-am surprins și am simțit cum piatra a explodat, iar în secunda doi a dispărut durerea și de atunci nu mai am nimic.

Fantastic cum poți scăpa atât de ușor de o durere sau de o boală, dacă ți-ai descoperit credința care stă în spatele ei. Suntem minunați dar încă nu știm ce potențial avem, deoarece avem mintea plină de credințele altora pe care le-am luat adlitteram fără să le conștientizăm sau nu.

Concluzia la care am ajuns este că: la baza fiecărui comportament, al nostru sau a altora din realitatea noastră, stă credința noastră vizavi de acel comportament, iar la baza fiecărei afecțiuni stă o credință falsă pe care am ingerat-o prea ușor corelând-o cu diverse emoții. Așa că dragi preieteni este atât de ușor să fim sănătoși, să ne

apreciem şi iubim unii pe alții, să avem o viață minunată aşa cum ne-o dorim, important este să fim atenți la noi şi să ne curățăm mintea de ideile preconcepute şi informațiile care ne țin prizonierii suferințelor. Conştientizați că într-o clipă vă puteți vindeca singuri, vă puteți schimba comportamentele distructive singuri, vă puteți crea o viață extraordinară singuri.

6.3. Clipa prezentă şi credința

Deoarece Dumnezeu este Iubire, **eu personal cred** că ne-a creat pentru a manifesta iubirea care este şi curge prin noi încă de la „facere". Fiecare are în acest univers ceea ce îşi doreşte, din Spirit. Universul este abundență. Datorită acestei legi, fiecare poate cere ce vrea pentru că universul răspunde cerințelor noastre, conform mesajului maestrului Iisus: ***„Cere şi ți se va da"***. El nu a spus cere, apoi fă cutare şi abia atunci primeşti, aşa cum se lasă a fi înțeles în societatea umană de astăzi. Adică nu ne-a lăsat condiții pentru a primi ce ne dorim, ci a spus doar ***„cere şi comportă-te ca şi cum ai acel lucru"***, adică **crede că îl ai şi-l vei avea.**

În schimb la nivel intim avem nişte reguli de bun simț țărănesc, pentru a funcționa în armonie unii cu alții. Dacă ne uităm la copii care nu şi-au pierdut legătura cu Sinele lor Divin, avem ce învăța. Ei manifestă firesc aceste reguli necesare pentru o bună conviețuire a pământenilor.

Fiți observatori în viața voastră şi veți descoperi multe legături.

Viața este minunată dar noi o complicăm inutil. Dacă o putem simplifica, să trăim în prezent aici şi acum totul devine minune, conform credinței noastre. Noi suntem reali doar în prezent, în clipa de acum, restul e iluzie. Conform afirmației că: **există două zile în care nu poți face nimic, una este ieri şi alta este mâine**, singura zi care ne aparține şi în care putem interveni este cea de azi.

Fiind în prezent întreg sistemul care eşti tu, corp, minte şi spirit sunt în contact direct, în armonie şi în starea lui **„A fi"**.

Când eşti în prezent poți schimba realitatea cu un singur gând sau credință. Este foarte uşor să vă autocorectați când sunteți în prezent, pentru că nu mai există mâine şi nici ieri.

Mântuitorul Iisus spunea ***„Nu vă îngrijiți de ziua de mâine, căci ziua de mâine se va îngriji de ale sale."*** (Matei 6-34). Cât de frumos ne vorbeşte despre a fi în aici şi acum.

Pentru asta e necesar să ne disciplinăm mintea ca atunci când suntem implicați în ceva să facem acel ceva cu toată ființa, adică minte-inimă-spirit-corp să fie implicate în aceeaşi activitate. Încercați şi veți vedea miracolul care este viața voastră. Fiecare moment este divin, sublim, magnific.

Atunci când eşti în aici şi acum, poți savura darul care este viața în toată profunzimea şi plinătatea ei.

"Prezența, numai în prezent pot să o trăiesc.
Primul pas pe care-l facem spre Dumnezeu, este primul pas care ne îndepărtează de El.
Opreşte-te din a căuta Adevărul, fii adevărat.
Opreşte-te din a căuta Iubirea, iubeşte.
Opreşte-te din a căuta Conştiința, fii conştient.
Opreşte-te din a căuta Trezirea, trezeşte-te, fii vigilent.
Opreşte-te din a căuta Viața, fii viu.
Opreşte-te din a căuta Lumina, deschide ochii.
Opreşte-te din a-l căuta pe Dumnezeu, deschide-ți inima.
Ceea ce căutăm, suntem deja".

(Jean Yves Leloup)

6.4. Omule, meriți să trăieşti uşor şi bine

De cele mai multe ori nu ştim cum să trăim pentru a ne fi bine. Aşa cum am mai spus şi ştiți, în primii şapte ani de viață creierul nostru este programat pentru viață prin imitație. Cu alte cuvinte imităm de la cei din mediul apropiat (părinți, frați, bunici) cum să trăim şi cum să ne comportăm în viață. Interesant este că toate acele programe se implementează în mintea noastră subconştientă şi le luăm ca fiind literă de lege.

Vă recomand ca atunci când trăiți greu şi în suferință să vă întrebați: „De ce la mine viața este aşa şi nu-i aşa cum aş vrea pentru a trăi în bucurie?". Punându-vă această întrebare de cele mai multe ori veți descoperi ce programe limitative aveți şi cum să lucrați cu voi pentru a le scoate din subconştient şi a implementa conştient un alt program cu care să rezonați pentru a trăi viața cu bucurie.

Aşa cum v-am obişnuit vă voi da un exemplu personal prin care am descoperit un program destul de ciudat aş putea spune. Într-o zi făceam nişte exerciții fizice şi la o mişcare de brațe foarte uşoară m-a luat o durere în piept de nu mai puteam respira. De obicei când se întâmplă asta mă întreb imediat, ce se află acolo, ce vrea să-mi arate corpul fizic că țin în mintea mea (aşa cum v-am mai spus corpul fizic este un radiograf al minții). Şi la această întrebare am găsit şi răspunsul: adică aveam un program şi anume „Îmi place să trăiesc greu"; inițial nu înțelegeam sensul cum adică îmi place să trăiesc greu, a fost un moment interesant.

În momentul următor mi-a apărut o imagine din mica copilărie (când a avut loc programarea creierului meu) şi anume o imagine când mama mea arăta cuiva o diplomă în care era numită mamă eroină de însăşi preşedintele țării din acel moment (Nicolae Ceauşescu). Țin să precizez că mama avea opt copii şi pentru asta, pe acele timpuri femeile cu mulți copii primeau o diplomă de recunoaştere. Mama mea a muncit mult cu copii,

gospodărie, relații, etc. şi tot timpul putea şi nu era loc de o boală sau un moment de respiro. Adică nu avea timp să se îmbolnăvească sau dacă i se întâmpla nu băga în seamă şi oricât de greu îi era, ea putea. Aşa că eu nu mi-o amintesc să fi fost bolnavă sau neputincioasă. Aparent nimic rău pentru că e normal să munceşti şi să faci tot ce poți ca să reuşeşti. Eu am moştenit-o şi am preluat multe din aceste programe inclusiv acesta că îmi place să trăiesc greu. În acea clipă parcă s-a derulat toată viața mea şi am văzut cu câte sacrificii am ajuns unde sunt azi. Multă muncă, învățat zi şi noapte, facultăți, formări, creații noi. Aparent nimic distructiv, dar când m-am uitat mai bine eu nu am avut timp să mă bucur de ceea ce am realizat şi creat deoarece programul era cel de mai sus. Atunci a avut loc un imens declic în mintea mea şi parcă m-am trezit din ceață.

Am introdus lumină în zona respectivă, odată cu afirmația: „Merit să trăiesc uşor şi bine". A dispărut durerea şi am continuat cu exercițiile fizice. Din acel moment am început să lucrez cu această afirmație. Interesant, după vreo trei zile de introdus această afirmație în mintea şi corpul meu fizic citeam în Noul testament, Evanghelia după Matei, un verset lăsat de maestrul Iisus şi anume: ***„Învățați de la mine că eu sunt blând şi smerit cu inima şi veți afla odihna sufletelor voastre. Căci jugul meu este bun şi povara mea este uşoară"***. Am rămas stupefiată şi am citit încă o dată, cum

adică jug – bun şi povară – uşoară? Aşa ceva nu există în vocabularul nostru, nu ai cum să asociezi aceste cuvinte. Dar imediat mi-am luminat mintea. Era un verset pe care cred că l-am mai citit de peste o sută de ori, dar niciodată nu l-am auzit, şi asta deoarece aveam acel program cum că îmi plăcea să trăiesc greu. De aceea spunea Iisus că ***„aveți ochi şi nu vedeți, aveți urechi dar nu auziți"***.

Extraordinar cum ne putem chinui singuri crezând că facem ceva constructiv, şi de fapt noi trecem pe lângă viața noastră şi nu ne bucurăm la potențe maxime, de experiența din şi de viață.

Vă voi spune cum trăiam prin acest program: îmi asumam proiecte cu oameni care vroiau să lucreze cu mine, dar după un timp rămâneam să muncesc singură, iar eu odată intrată în proiect nu mai puteam da înapoi; atrăgeam în realitatea mea oameni pe care să-i susțin şi să îi ridic; mă implicam în programe mărețe în care era important să depun multă muncă atât pentru mine cât şi pentru alții; ca să am bani trebuia să muncesc foarte mult, nu mă implicam în activități în care se putea câştiga uşor şi bine dar cu dăruire sufletească, etc.

În general sunt un om care mă bucur când fac ceva, adică ori mă implic ori nu, dar mă implicam în prea multe şi nu mai aveam timp de treburile mele zilnice, nu mai aveam timp să mă bucur de creațiile mele. Aşa că am început să fac curățenie în activitățile unde mă implicam

mult prea mult şi, paradoxal, îmi este bine şi mie şi celor din jurul meu.

Acum sunt conştientă şi atentă în ce mă implic, am decis să nu mai trag oameni după mine decât prin cărți şi cursuri, adică omul depune un efort, lucrează cu el şi viața i se va schimba în bine. Cum îmi spunea o colegă „ai o mare forță de a aduna oamenii şi cei din jur te ştiu ca fiind un om cu multă experiență şi trăire autentică". Sunt convinsă că aşa este, deoarece eu dau din ce sunt şi nu din ce am. Lucrez mereu cu mine pe toate planurile pentru a fi mereu conectată conştient cu Dumnezeu şi cu întreg universul. De aceea vă şi mărturisesc tuturor prietenilor mei din trăirile şi descoperirile mele.

Mai jos vă voi reda nişte învățături minunate despre credință ale unor maeştri conştienți de Sine.

„**Credința este puntea care leagă văzutul de nevăzut**. Este adesea tot ce ne rămâne când totul pare a fi împotriva noastră." *(Kevin Todeschi)*

„Ceea ce este adus în conştiință prin activitatea forțelor spirituale, manifestându-se şi prin Forța Spirituală a individului devine însăşi esența credinței." *(Kevin Todeschi - din citirile lui Edgar Cayce)*

„Măsura credinței este măsura vieții. Dacă vrea cineva să ştie câtă credință are şi cum îi este credința de lucrătoare, trebuie să se cerceteze pe sine în privința credinței şi să ia aminte la viața pe care o duce. Viața sa este mărturisirea credinței sale. Deci atâta credință avem, câtă manifestăm în viață. Dacă nu manifestăm în viață credința noastră nu avem credință, chiar dacă mărturisim că avem credință." *(Pr. Teofil Pârâianu)*

„**Credem** şi pe măsura credinței **cunoaştem**, şi pe măsura cunoaşterii **iubim** pe Dumnezeu şi pe măsura iubirii ajungem să fim **fericiți**." *(Pr. Teofil Pârâianu)*

„Credința este o continuă asceză a rațiunii, fiindcă Dumnezeu este de altă natură decât existența creată şi cunoaşterea lui Dumnezeu ne cere şi pe noi, în întregime, într-un alt mod de a fi." *(Pr. Arsenie Boca)*

„La porțile sufletului omenesc Dumnezeu îşi încetează stăpânirea: **îi vrea manifestarea iubirii omului.** Aici El vrea să fie primit din inițiativa noastră. Prin urmare, la împlinirea sensului sau destinului nostru în creație suntem aşteptați de Dumnezeu ca făpturi ale Sale conştiente de rudenia noastră cu El." *(Pr. Arsenie Boca)*

Spor la lucru cu voi şi ajutați-vă pentru a fi fericiți. Nimeni din exterior nu te poate face fericit. Tu eşti singurul responsabil de fericirea ta.

Viața este un dar de la Dumnezeu aşa că merită să o trăiți uşor şi bine. Acceptați că aşa este şi aşa va fi.

Aşa este şi aşa să fie!

Capitolul 7

Eşti creatorul realităţii tale

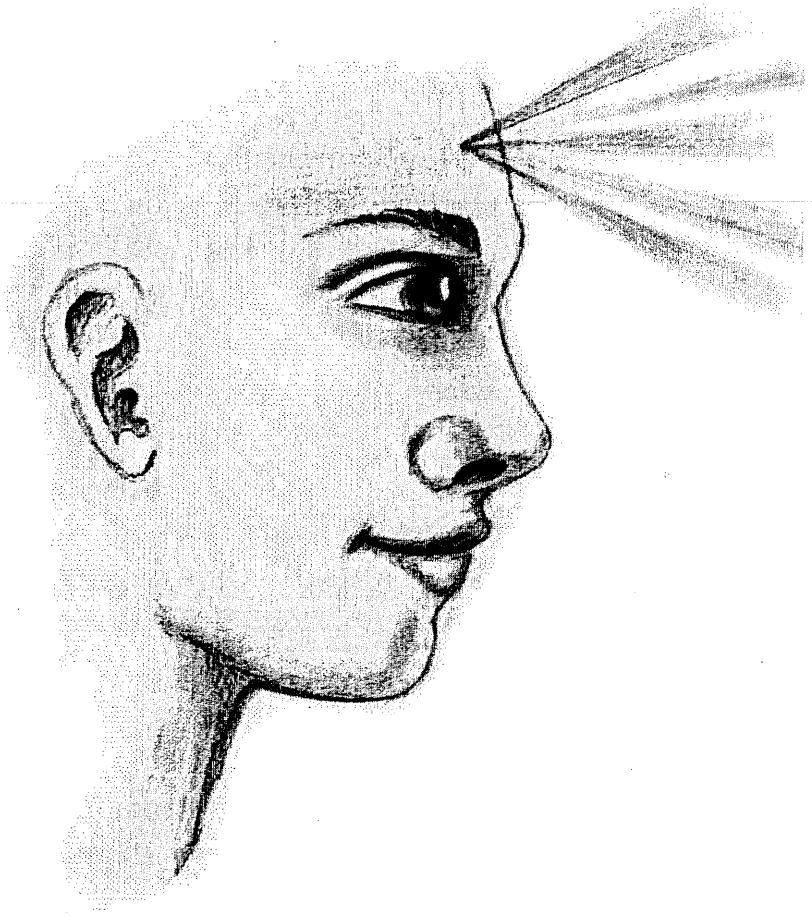

7.1. „Alege să fii fericit!"

Conform cunoaşterii că noi suntem ceea ce gândim iar gândurile devin în timp credinţe, tot ceea ce vrem este o alegere a ceea ce vom trăi. Viaţa este o alegere, faptul că vrem să credem că ceva funcţionează sau nu este o alegere, pentru a merge undeva în întuneric sau a aprinde lumina este o alegere, aşa că pentru a fi fericit important este să alegi să fii asta.

Alegerea de a fi fericit vine din credinţa că fiecare poate trăi aşa cum vrea pe acest pământ, fiecare e liber să experimenteze viaţa aşa cum doreşte şi asta aduce starea de fericire. Spunea cândva o doamnă foarte dragă mie că fiecare om vine pe pământ să caute fericire. Stă cu ea în casă, în pat cu ea, în societate, dar este atât de aproape încât nu o vede.

Chiar dacă avem fericirea în exterior, atât timp cât nu o conţinem ca stare nu o putem vedea, trăi, simţi. Când în noi e fericire traducem tot din exterior ca fiind fericire.

În momentul în care alegi conştient şi spui mereu afirmația:

✓ **„Eu sunt dintotdeauna fericire"**

cu ajutorul unui program voit ales, îți vei disciplina mintea spre a descărca informații spre a trăi fericirea. Astfel vei deschide un flux de conştiință în care tot ce vei face şi vei trăi îți va aduce starea de fericire. Veți spune ce simplu crede doamna asta că este, dar de fapt fericirea nu poate fi atinsă.

Vă invit să facem un exercițiu şi să vedeți ce şi cât vă trebuie să atingeți fericirea?

Menționez că această listă implică latura spirituală, adică contact direct cu Sinele Divin în aceste planuri. Nu prea poți fi împlinit dacă nu sunt pentru tine şi din tine.

Luați o foaie de hârtie şi vedeți ce realizări ați făcut până acum, în plan concret, vizibil. Veți lua dimensiunile importante din viața unui om şi le veți bifa.

Astfel:

- Plan personal adică tu cu tine şi vizavi de tine (afectivitate, iubire, apreciere, împlinire);
- Plan educațional şi profesional;
- Plan familial;
- Plan relațional;
- Plan social;
- Planul creațiilor (adică orice ați făcut cu mânuța şi cunoaşterea dumneavoastră).

După ce v-ați făcut această autoanaliză, uitați-vă pe foaie şi bifați ce vă bucură în mod deosebit. Pot fi împliniri sau acțiuni pe care le-ați făcut de dragul părinților, a soției / soțului, a copiilor, dar nu că ați vrut neapărat. După ce ați făcut şi această subliniere uitați-vă pe hârtie şi gândiți-vă ce ați vrea să mai faceți ca să vă simțiți împliniți? Posibil să vreți să profesați altceva, să vreți să faceți ceva numai pentru dumneavoastră, nu în mod egoist ci doar ca să vă bucure. Întrebând o cursantă: „Ce faci efectiv pentru tine şi nu pentru familie şi cei din jur?", răspunsul ei a fost „Nimic". Cum să trăieşti starea de fericire atunci când tu nu faci ceva pentru încărcarea ta, pentru a te bucura de ce creezi tu? Acestea pot fi activități minore sau neînsemnate pentru altcineva dar pentru tine pot avea un răsunet imens în recâştigarea bucuriei vieții. După ce ați analizat şi observat dacă faceți ceva ce vă bucură sau nu, nu vă supărați sau blamați ci treceți la acțiune oricând vreți, niciodată nu e prea târziu să faci ce îți place.

Am să vă dau un exemplu personal, că dacă alegi să faci ceva pentru tine, niciodată nu-i târziu, iar bucuria şi satisfacția sunt maxime.

Prima dată când am auzit un cântec la pian în direct, m-au trecut toți fiorii şi am zis „ce interesant" - cred că aveam vreo şaisprezece ani. Atunci mi-am zis „când voi putea voi merge să văd ce e cu acest instrument". Chiar aşa am făcut; în anul 1991 am luat şase luni lecții de pian

la Clubul CFR Iaşi, cu o doamnă minunată. Eram fascinată de ore, abia aşteptam să vină ziua când aveam de mers la Club, dar exersam doar acolo, pentru că unde stăteam nu era pian şi nu aveam unde să exersez în altă parte. După vreo şase luni a venit vara, am dat la facultate, m-am luat cu învățatul şi nu m-am mai ocupat de asta. Când am născut primul copil am zis: „va face pian ca să îl ascult cum cântă", gândindu-mă că de acum este prea târziu pentru mine să mai fac pian, nu cred că mai pot să învăț să mai cânt. A făcut copilul cinci ani, l-am dus la pian, eu ascultam şi adoram cum cânta şi ce cânta, astfel l-am încurajat, lăudat, susținut, dar nu aveam acasă pian aşa că iar nu putea exersa decât cu profesoara la ea acasă. Mi-am dorit o pianină, în discuție cu o doamnă profesoară de vioară a zis că ştie ea pe cineva care vrea să dea o pianină unui copil care să cânte, şi aşa m-am trezit acasă cu pianina. Totul bine, copilul a mai exersat cu profesoara la noi acasă vreo doi ani şi apoi nu prea l-a mai interesat. Am dat acea pianină unui copil care chiar dorea să cânte, tocmai de la Buzău şi astfel iar am rămas fără pianină. M-am mutat în altă casă şi mi-am dorit o altă pianină, de altă culoare ca să fie în ton cu mobila şi cu casa. Atunci soțul meu mi-a căutat, găsit şi cumpărat o altă pianină aşa cum am vrut-o eu. Pianina acasă, băiatul mare cânta din când în când, atunci când îl rugam eu să-mi cânte. Cel mic se dădea şi el pe lângă pianină, iar eu speram că măcar el va dori să aprofundeze pianul. I-am

adus profesor de pian acasă dar după vreo lună s-a plictisit şi gata.

Stând într-o zi în living şi văzând pianina, parcă mi s-a derulat prin fața ochilor tot ce v-am scris mai sus şi atunci am zis: „dar eu mi-am luat pianină pentru mine, este o bucurie de-a mea, de ce nu caut eu un profesor să iau eu lecții de pian şi tot împing copii să facă ceva ca să mă bucure pe mine?". Mi-am lăsat copii în pace şi nu i-am mai împins să facă lecții de pian. Şi astfel conform paradigmei: „atunci când elevul este pregătit apare şi profesorul" – a apărut persoana cu care să fac pian. De atunci exersez la acest minunat instrument. Bucuria şi fericirea e imensă acum când aud de sub degetele mele melodiile pe care le derulez şi îmi încep ziua cu pianul, la prânz exersez pian şi termin ziua pe frecvența pianului. Deci am ales atunci să fac pian indiferent de vârstă, de profesie, de ce cred alții, de orice. Mi-am dat seama că atunci când îți place ceva cu adevărat, tu creşti, înfloreşti şi ai o lumină care nu se diminuează.

Deci am ales să mă bucur făcând ceva ce mi-am dorit acum douăzeci de ani şi mi-am dat seama că nu este niciodată prea târziu să faci ceva pentru tine, pentru bucuria ta, şi fără să te confirme cineva din exterior.

În concluzie fericirea este o alegere care nu ține de exteriorul nostru ci doar de ceea ce este în noi, de trăirile noastre, de bucuriile noastre şi să ne dăm voie să fim fericiți. Într-o seară o cursantă spunea la încheierea

cursului: „Azi mi-am dat seama că am voie să fiu fericită" – adică nimeni nu ne ține și nu ne impune să alegem ceva sau altceva, doar noi suntem singurii creatori ai realității noastre interioare care apoi se răsfrânge în exterior, în planul concret. Spor la lucru cu voi și alegeți să fiți fericiți.

7.2. Ești creatorul propriei realități

Mai jos vă redau câteva principii prin care se vede clar că *noi suntem stăpânii propriului destin și că ne putem crea viața oricum dorim din interior și prin credință să ne fie, conform voinței noastre.*

1. „Lucruri extraordinare, numite minuni de alții ni se întâmplă frecvent, însă nu le acordăm importanță, din cauza imposibilității noastre de a înțelege, și credem că sunt doar coincidențe".

2. „Credeți-mă, poți să ai orice îți dorești – și în abundență – atunci când înveți să te acordezi la puterea interioară, o putere infinit mai mare decât electricitatea, o putere pe care ai avut-o de la început".

3. „Nu există limite pentru posibilitățile noastre! Succesul nostru se va multiplica și va crește în proporția în care stăpânim Legea Universală, care este ABUNDENȚA".

4. „Eu operez conform unei legi precise, infailibile... Cunosc rezultatul înainte de a începe."

Dacă folosim aceste principii cu înțelepciune și inteligență, nu poate exista îndoială în legătură cu

rezultatul oricărui efort și nici limită pentru posibilitățile noastre.

Cei care preiau orice subiect cu o minte deschisă, dorind să învețe orice va contribui la evoluția, confortul și fericirea lor, sunt înțelepți.

Orice imagine menținută ferm în orice minte, în orice formă, este obligată să apară, să se materializeze. Aceasta este puternica și invariabila Lege Universală care, atunci când colaborăm inteligent cu ea, ne face stăpâni, maeștri absoluți ai condițiilor și situațiilor din viețile noastre.

Cuvintele sunt lipsite de putere atunci când cineva încearcă să explice aceste chestiuni profunde legate de Legea Universală. Pentru a le înțelege cu adevărat trebuie să avansați spre ele și înăuntrul lor (să le trăiți) gradat și cu răbdare.

La fel cum electricitatea este o putere uriașă în lume, tot așa Mintea Interioară – Sinele Divin este cea mai mare putere pe care o avem la dispoziție. Nici una dintre ele nu operează independent; ambele depind de un sistem de operare separat pentru a le declanșa și ambele produc rezultate folositoare sau vătămătoare, conform înțelepciunii sau ignoranței cu care sunt conduse.

Dacă dorim să realizăm ceva remarcabil, este necesar să stabilim un obiectiv clar și precis.

Atunci când lucrați în Mintea Nelimitată a lui Dumnezeu adică din Sine, voi invocați și primiți ajutorul resurselor impersonale, nelimitate ale Universului.

Este moştenirea noastră de drept, dreptul nostru prin naştere, să avem orice ne dorim, fără limite.

Oricărei persoane, sau oricărui lucru căreia îi opunem rezistență – fie prin gând, cuvânt sau acțiune, sub forma criticii, judecății, invidiei, geloziei, urii sau în alt fel – cu siguranță mai mult îl sprijinim, şi vom deveni proporțional mai slabi.

Asumați-vă funcția de stăpân al ființei voastre şi mențineți direcția cu fermitate înspre țelul vostru. Aşa să fie!

7.3. Împlinirea prin credință creşte potențialul Sinelui Divin

Atunci când ai materializat un vis al tău, sau eşti conştient că tu ai creat realitatea ta, apare starea de bucurie fără emoție, stare care indică faptul că te afli în Sine şi manifeşti Sinele Divin.

În momentul în care împlineşti ceva ce îți doreşti, conştient că tu ai lucrat prin disciplină şi resursele tale interioare, atunci creşte puterea credinței tale în afirmația că totul este posibil, atunci când îți doreşti.

Vă recomand să începeți să vă creați realitatea prin dorințe mici, palpabile, vizibile şi verificabile. După ce ai împlinit ceva ce se vede în exterior, deja poți crede şi cu mintea conştientă că „orice e posibil atunci când tu - şi nu cineva din exteriorul tău - vrei cu adevărat."

Bucuria care apare atunci când ştii că tu ai creat conştient ceva este o stare care nu se poate descrie în cuvinte, dar care activează potențialul divin în care tu eşti în armonie cu tot şi toate.

Atunci când ai materializat ceva, realizezi că nu este necesar să vrea şi altul ce vrei tu, că nu e necesar să vină o forță exterioară ție să te ajute spre împlinire, ci chiar tu prin disciplină şi voință dezvolți manifestarea credinței care este o stare din Sinele unit cu tot universul. Când ai credință dispar fricile care sunt balaurii din interiorul minții noastre şi care sunt cele mai mari blocaje în materializarea dorințelor.

În starea în care ai credință începi să accepți că totul este posibil şi atunci dai voie Dumnezeului din tine să-şi manifeste plenitudinea creării diferitelor realități.

Când ai activat credința ai încredere că şi celălalt de lângă tine poate şi îl susții prin prezență şi gândul bun. Astfel ieşi din poziția de „salvator" şi îl laşi pe cel de lângă tine să experimenteze şi să creeze singur pentru că înțelegi cât de important este pentru fiecare ființă umană să fie conştient de Sine şi să crească prin materializări dorite conştient. Realizezi cât de important este ca fiecare să-şi activeze Izvorul Divin pe care l-a primit încă de la creație, pentru a fi co-creator în acest Univers.

Aşa este şi aşa să fie!